

С. Г. КОБЕРНІК, Р. Р. КОВАЛЕНКО

ГЕОГРАФІЯ

10 клас

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА ГЕОГРАФІЯ СВІТУ

Підручник для загальноосвітніх навчальних закладів

Харків
«Оберіг»
2010

Як працювати з підручником

Шановні старшокласники!

Цього року ви вивчатимете завершальний курс шкільної географії — «Соціально-економічна географія світу». Надійним помічником у цьому вам стане цей підручник. Пропонуємо поради, як краще з ним працювати.

Під час ознайомлення з текстом параграфа не намагайтеся його механічно запам'ятати. Зосереджуйте увагу на найважливіших положеннях та нових поняттях. Для кращого розуміння навчального матеріалу скористайтесь запитаннями і завданнями, наведеними у тексті. Деякі з них потребують вашого творчого підходу. Намагайтеся аргументовано відстоювати свою позицію з того чи іншого проблемного питання.

У підручнику міститься різноплановий ілюстративний матеріал: малюнки, тематичні карти, схеми, картосхеми, діаграми, графіки. Особливу увагу звертайте на запитання і завдання, що додаються до окремих ілюстрацій.

Наприкінці кожного параграфа у рубриці «Коротко про головне» наводяться загальні висновки, в яких виокремлюються найголовніші положення з теми.

Окремі регіони та країни вивчаються за типовим планом економіко-географічної характеристики. Бажано, щоб ви одразу запам'ятали його логічну послідовність та вміло використовували її під час відповіді.

У кожній темі є рубрика «Для допитливих». У ній ви знайдете додаткову інформацію про суспільно-економічні події й факти, традиції, культуру, побут, національну кухню, систему освіти різних країн.

Окремим блоком подано запитання і завдання з теми для самоконтролю навчальних досягнень. Тут передбачено три рівні завдань:

- *перший рівень* — тестові завдання, спрямовані на закріплення базових знань;
- *другий рівень* — перевірка розуміння основних понять та практичні завдання на заповнення узагальнюючих таблиць, складання схем;
- *третій рівень* — аналітичні завдання й порівняльні характеристики суспільних процесів та явищ.

До кожної теми подано орієнтовні переліки актуальних питань курсу, які передбачають самостійну підготовку повідомлень та доповідей з використанням додаткових джерел інформації: хрестоматій, географічних енциклопедій, довідників, Інтернету, періодичної преси тощо. Перелік сучасних інформаційних джерел з потужною базою Інтернет-ресурсів для поширення та поглиблення знань додаються до кожного розділу або теми.

У кінці підручника ви знайдете словник основних термінів і понять. Виконуючи практичні роботи, використовуйте наведені в «Довідниках» відповідні статистичні дані.

Для кращого засвоєння матеріалу теми, крім підручника, використовуйте географічний атлас, контурні карти та практикум.

ВСТУП

§ 1. ЩО ВИВЧАЄ КУРС СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ГЕОГРАФІЇ СВІТУ

Економічна і соціальна географія світу як наука. Економічна і соціальна географія є основним осередком суспільної географії — сукупності усіх географічних дисциплін, що займаються вивченням суспільних явищ.

Економічна і соціальна географія світу — це суспільно-географічна наука, предметом вивчення якої є загальні закономірності розвитку та розміщення населення і господарства на земній кулі, а також в окремих регіонах та країнах. Найважливішими цілями її дослідження є пошук раціонального розселення і розміщення господарства та оптимізація відносин між розвитком суспільства і природи.

Основні методи економічної і соціальної географії та її зв'язки. У своїх дослідженнях економічна і соціальна географія використовує такі основні методи: картографічний, статистичний, порівняльно-географічний, історичний (*схема 1*).

Картографічний метод передбачає складання та аналіз тематичних карт світу, окремих регіонів і країн.

Статистичний (математичний) метод полягає в аналізі цифрових даних та побудові на їх основі найрізноманітніших графіків, діаграм, карт для всебічного аналізу сучасного стану й визначення тенденцій розвитку соціально-економічних процесів і явищ.

Для складання прогнозів щодо ефективного розміщення нових галузей та підприємств на певній території застосовують *порівняльно-географічний метод*, який передбачає зіставлення різних регіонів, країн, міст та ін.

Усі сучасні економіко-географічні процеси є результатом тривалого історичного розвитку. Тому, вивчаючи формування територій держав, їх заселення та господарське освоєння, використовують *історичний метод*.

Останнім часом у дослідженнях економічної і соціальної географії набувають поширення методи *моделювання та прогнозування* щодо розвитку суспільних процесів з використанням новітніх інформаційних технологій.

Регіональна економічна і соціальна географія світу має тісні зв'язки з іншими напрямками географічної науки, зокрема широко застосовує також теоретичні положення *розміщення продуктивних сил, світового господарства, розселення населення* тощо. Теоретичні знання будь-якої галузі науки формуються з найсуттєвіших елементів, представлених науковими

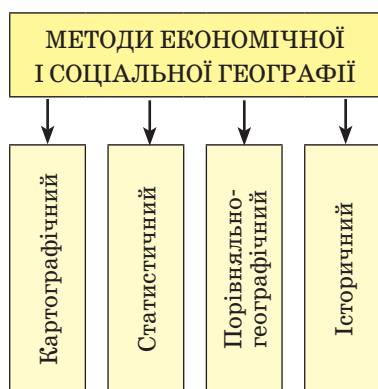

Схема 1. Основні методи економіко-географічних досліджень

концепціями та гіпотезами, які об'єднують певні погляди на сутність досліджуваних процесів та явищ.

Видатні економ-географи світу та сучасні концепції розвитку економічної географії. Значний внесок у становлення та розвиток економічної географії зробили вчені *Костянтин Арсентьев* (1789–1865 рр.), *Петро Семенов-Тянь-Шанський* (1827–1914 рр.), *Іван Александров* (1875–1936 рр.), *Микола Колосовський* (1891–1954 рр.), *Микола Баранський* (1881–1963 рр.) та інші.

Протягом ХХ століття активно розроблялась *теорія регіонального розвитку*. Зокрема, російські вчені *Іннокентій Герасимов* та *Юліан Саушкін* вважали вчення про райони (їх формування, розвиток, перспективи, практичне значення) ядром усіх географічних наук, у тому числі економічної і соціальної географії. На основі теорії регіоналізму виникли регіональна економіка, регіональна політика, регіональна демографія, регіональна екологія тощо.

У 60–70-ті роки ХХ століття була розроблена концепція *проблемного країнознавства*. Одним з її засновників був *Ян Машбиць*, який запропонував проблемний підхід в економіко-географічному країнознавстві зарубіжного світу. Ян Машбиць розробив нову схему комплексної характеристики країн, до тематичних блоків якої увійшли: своєрідність території, географічне положення, історико-географічні етапи формування, природа і природокористування, населення і культура, розселення, суспільство, господарство, райони, стан довкілля, перспективи розвитку.

У ХХ столітті виникла концепція *«полюсів зростання»*, сформульована французьким економістом *Франсуа Перру*. Згідно з цією концепцією розвиток виробництва у різних галузях господарства відбувається нерівномірно. Виділяють динамічні галузі, які стимулюють зростання економіки і є своєрідними «полюсами розвитку». Здебільшого таким полюсом виступає місто, іноді район, який внаслідок концентрування має сприятливий господарський вплив на навколишню територію. Ця концепція у різних варіантах була покладена в основу планів і програм регіональної політики багатьох країн світу.

Однією з сучасних концепцій економічної і соціальної географії є концепція *глобальних (світових) міст*. Її автор *Джон Фрідман* для виділення глобальних міст запропонував такі критерії: чисельність населення; роль міста як потужного фінансового центру; важливість міжнародних функцій і наявність міжнародних організацій; швидке зростання сфери ділових послуг; концентрування галузей обробної промисловості; роль великого транспортного вузла. Прикладами глобальних міст у світі за цими критеріями є Нью-Йорк (США), Токіо (Японія), Лондон (Велика Британія), Париж (Франція).

До видатних вітчизняних економ-географів слід віднести Степана Рудницького, Павла Тутковського, Костянтина Воблого, Володимира Кубійовича, Олексія Діброва.

Фундатором української географії є *Степан Рудницький* (1877–1937 рр.), який розробив теоретичні засади географії як науки. Загальну географію він поділяв на чотири дисципліни — математичну, фізичну, біологічну географію та антропогеографію. У складі антропогеографії розрізняв географію людини (населення), географію культури, економічну географію (в її складі — географію виробництва, промисловості, сільського господарства, комунікації) і політичну. У 1927 р. С. Рудницький заснував Український науково-дослідний інститут географії та картографії.

Костянтин Воблий (1876–1947 рр.) досліджував проблеми економічної географії Польщі та України, міграції населення, внутрішньої й зовнішньої торгівлі, розвитку продуктивних сил, розробив наукову схему економічного районування України. *Олексій Діброва* (1904–1973 рр.) розробив схему економічних районів України на основі природно-історичних особливостей територій.

Що вивчає шкільний курс «Соціально-економічна географія світу». Шкільний курс соціально-економічної географії світу складається з двох розділів: «Загальна економіко-географічна характеристика світу» і «Регіони та країни світу».

З першого розділу ви дізнаєтеся про політичну карту світу та етапи її формування, сучасну економічну типологію країн та розмаїття державних устроїв у світі, міжнародні організації та провідні напрями їхньої діяльності. Ознайомитеся також з демографічними, сировинними, економічними, екологічними та іншими глобальними проблемами людства. Поміркуєте, що очікує на нашу цивілізацію в майбутньому. По-новому подивитесь на місце України в сучасному світі, порівнявши особливості розвитку її населення і господарства з відповідними відомостями про інші держави.

В основу другого розділу покладено регіональний та країнознавчий принципи. У ньому подано загальну економіко-географічну характеристику різних регіонів з їх специфічними особливостями. Перед вами постануть *Європа й Північна Америка* з високим рівнем розвитку господарства; *Азія*, що вражає своїми контрастами; *Латинська Америка* з її проблемами економічного розвитку; *Африка* з її найбіднішими в світі країнами, де проблеми дедалі більше загострюються; а також далекі, неповторні й самобутні *Австралія та країни Океанії*.

У другому розділі ви ознайомитеся з окремими країнами: *США і Японією* — лідерами світового господарства за багатьма показниками; *Великою Британією, Францією, Німеччиною та Італією*, які становлять основу європейської економічної системи; переселенськими країнами *Канадою й Австралією*, що за порівняно короткий проміжок часу досягли високих економічних показників; *Китаєм та Індією*, відомими найбільшою чисельністю населення; *країнами-сусідами України*, які мають схожі з нашою державою проблеми економічного і соціального розвитку.

Таким чином, шкільний курс соціально-економічної географії дає уявлення про територіальну організацію суспільства у різних регіонах та окремих країнах світу.

Розділ 1

Загальна економіко-географічна характеристика світу

ПОЛІТИЧНА КАРТА СВІТУ

Тема 1

ВИВЧАЮЧИ ТЕМУ, ВИ

ознайомитеся з:

- новими поняттями: «політична карта світу», «державна», «столиця», «державний кордон», «залежна територія»;
- періодами формування політичної карти світу;
- сучасною типологією країн світу;
- найвідомішими міжнародними організаціями;

навчитися:

- характеризувати основні форми правління, державного устрою та адміністративно-територіального поділу країн світу;
- оцінювати політико-географічне положення країн;
- знаходити і показувати на карті найбільші держави світу та їхні столиці;
- визначати місце України серед інших країн світу та обґрунтовувати основні вектори її зовнішньої політики;
- робити повідомлення з актуальних проблем даної теми на основі аналізу додаткових джерел географічної інформації.

АНОНСУВАННЯ ТЕМИ

Формування держав світу, їх кордонів було дуже тривалим і охоплювало всю історію розвитку людського суспільства. Державні кордони постійно перекроювалися, що часто супроводжувалося збройними конфліктами. Спочатку це були війни між сусідніми племенами за землю, пізніше — між сусідніми державами.

В епоху Середньовіччя, плаваючи морями й океанами в пошуках нових земель, європейці відкривають і колонізують Америку, згодом Африку, Австралію, більшу частину Азії, острови Океанії. Усе це супроводжується знищенням корінних жителів, руйнуванням їхньої самобутньої культури. На політичній карті світу з'являються нові величезні колоніальні імперії з рівними, як під лінійку проведеними, кордонами. А за цим усім стояли страждання мільйонів людей.

У XX ст. відбулися дві криваві світові війни за перерозподіл володінь, у яких загинуло більше людей, ніж за всю попередню історію людства. Локальні конфлікти за території не вичухають і нині. Місця таких конфліктів називають «гарячими точками планети». Ірак і Афганістан, Кіпр і Чечня, Косово й Палестина, Таджикистан і Ефіопія, Пакистан та Індія, Північна Ірландія й Сомалі — це лише невеликий перелік країн, де через гострі територіальні конфлікти проливається кров людей.

У вирі історичних подій кінця ХХ ст. з'явилася на політичній карті світу й наша незалежна держава — Україна. Вона відродилася мирним шляхом, без жодного пострілу, без жодної людської жертви.

Сучасний світ дуже неоднорідний. Про розмаїття країн, їхні рівні розвитку та форми правління, формування території й сучасний адміністративний поділ, про особливості географічного положення держав та їх участь у роботі міжнародних організацій ви дізнаєтеся з теми «Політична карта світу».

§ 2. ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КАРТИ СВІТУ

Політична карта світу та її особливості. У широкому розумінні слова політична карта світу є зібранням відомостей про політичну географію світу. У вузькому розумінні — це географічна карта, на якій кольором показано поділ світу на держави та залежні території з нанесенням існуючих кордонів. На ній також позначені столиці держав та інші великі міста, найважливіші транспортні магістралі (див. перший форзац).

Держави — суверенні політичні утворення, що здійснюють владу на певній території та забезпечують в її межах господарську діяльність. Головне місто держави — столиця — адміністративно-політичний центр країни. Зазвичай столиця є місцем перебування найвищих органів державної влади, військових, судових та інших установ. Кожна держава має свої атрибути: прапор, герб, гімн, мову, грошову одиницю.

Обмежує територію країни державний кордон — вертикальна площина, що відокремлює її від інших країн. До складу території держави входять: площа суходолу, що обмежена державним кордоном, включно з надрами, внутрішніми водами, а також повітряний простір над державою (схема 2). Згідно з Конвенцією ООН з морського права власністю держави є територіальні води — акваторія моря або океану, що прилягає до берега в межах 12 морських миль (22,2 км). Крім того, нині 40 % Світового океану поділено на морські економічні зони завширшки понад 200 морських миль (370,4 км) та на глибину шельфу до 500 м. У межах своєї морської економічної зони держава розвідує й розробляє мінеральні та біологічні ресурси, споруджує і використовує штучні острови, веде наукові дослідження. Непорушність державних кордонів означає визнання їх іншими країнами, тобто відсутність територіальних претензій та неможливість їх перетину без узгодження з даною країною.

Існують так звані **спірні території**, на які претендують декілька держав. Як правило, такі «гарячі точки» є наслідком штучного проведення

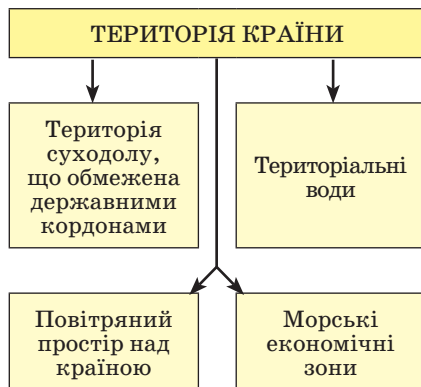

Схема 2. Склад території країни

кордонів, які не враховують національних ознак. Часто це пов'язано з колоніальним минулим країн. Звідси беруть початок регіональні збройні конфлікти. Таких міждержавних сутичок трапляється в середньому по 10 на рік.

Залежні території (колонії) — це країни, що перебувають під владою іноземних держав-метрополій. Вони позбавлені політичного суверенітету й економічної самостійності. Управління ними здійснюється на основі спеціального режиму. Головне їх місто називають адміністративним центром. На політичній карті колонії позначені тим самим кольором, що й країна-метрополія, яка ними володіє.

Політична карта нестабільна. У процесі історичного розвитку утворюються нові держави, змінюється їхній політичний статус, країни об'єднуються та втрачають свій політичний суверенітет, уточнюються кордони, змінюються назви держав. Інколи столиці переносять до іншого міста або змінюють їхні назви. Усі ці перетворення фіксує політична карта світу. Головною її властивістю є *динамічність*, тобто здатність постійно змінюватися.

Розгляньте політичну карту світу початку XX ст. (картосхема 1). Зіставивши її з сучасною політичною картою, з'ясуйте, які регіони світу зазнали найістотніших змін.

Періоди та етапи формування політичної карти світу. Постійно змінюючись, сучасна політична карта пройшла тривалий шлях формування. В її розвитку умовно виділяють чотири періоди (*схема 3*), кожний з яких має свої особливості: античний (до V ст.), середньовічний (V–XV ст.), колоніальний (XV — початок XX ст.) та новітній (XX–XXI ст.).

Античний період був початком формування перших держав. На політичній карті того часу з'явилися Єгипет, Месопотамія, згодом — Стародавня Індія, Стародавній Китай, Стародавня Греція. Пізніше виникли нові імперії: Александра Македонського, Римська імперія, що підкорили величезні території Середземномор'я.

Середньовічний період ознаменувався занепадом та розпадом величезних імперій у Європі. Натомість формувалися нові держави. Так, на сході Європи у VII–IX ст. утворюється держава Київська Русь. Вона, як й інші держави, зазнала феодальної роздробленості. Роздроблені європейські держави стали об'єктом загарбання арабів, монголів, норманів. Це змусило феодальні князівства об'єднуватися. Так, у Європі виникають нові могутні держави, які самі починають захоплювати великі території в різних частинах світу. Спочатку це були Іспанія і Португалія, а згодом — Англія і Франція.

Колоніальний період розпочався з пошуків Іспанією та Португалією — двома великими морськими державами того часу — судноплавного шляху до Індії. Це привело до відкриття у 1492 р. Христофором Колумбом Америки. З цього часу починається період поділу світу на колоніальні імперії. У Центральній та Південній Америці, яку в XX ст. назвуть Латинською через панування тут латинської католицької церкви, виникають колонії Іспанії. Португальською територією

стає Бразилія. Португалець Васко да Гама у 1498 р. досяг Індії, обігнувши Африку. Португальці облаштовують свої колонії на деяких узбережжях Африки та на заході Індії, проте вглиб суходолу не просуваються. Московська держава завойовує території Поволжя, Уралу, Західного Сибіру.

У XVII–XVIII ст. центром політичного та економічного життя в Європі стає *Англія*. Згодом вона створює найбільшу в історії людства Британську колоніальну імперію, до складу якої увійшли Північна Америка, Австралія, Нова Зеландія, Південна Азія, Східна та Південна Африка, деякі країни на узбережжі Гвінейської затоки Африки та багато островів в Океанії. *Франція*, що пройшла кризу горнило буржуазної революції та наполеонівські війни, набуває сучасних меж і починає колоніальні захоплення в Західній та Екваторіальній Африці, Індокитаї, в Океанії. Британські колонії у Північній Америці, більшість населення яких становили переселенці, розвиваються дуже швидко. У 1776 р. перші 13 англійських колоній на сході Північної Америки проголошують незалежність нової держави — *США*. За наступні 85 років існування США розширюють свою територію в 10 разів шляхом завоювання, купівлі та оренди земель.

У XIX ст. колоніальні імперії Великої Британії та Франції охоплюють величезну територію. Британська Індія стає найбільшою з колоній, її називають «найкращим діамантом у короні англійської королеви». Тим часом колись великі морські держави Іспанія і Португалія внаслідок національно-визвольної боротьби втрачають свої колонії в Латинській Америці. У 1870–1871 рр. відбувається об'єднання феодальних мікродержав на території *Німеччини* та *Італії*. Набувши сили, нові країни претендують на свою частку світу. Водночас швидко зростає могутність *Японії*.

Територіально розширилася Російська Імперія. Протягом XVII–XIX ст. росіяни освоюють увесь Сибір, Чукотку, Аляску, приєднують Україну, Казахстан, Середню Азію, Кавказ, Фінляндію, Польщу.

Новітній період формування політичної карти світу почався з Першої світової війни і мав чотири етапи (схема 4).

Перший етап охоплює час між Першою і Другою світовими війнами (1914–1939 рр.). Незадоволена перерозподілом світу Німеччина та її союзники (Австро-Угорщина, Італія, Османська імперія) почали війну за колонії з Великою Британією, Францією, Росією, США, Японією.

Перша світова війна завершилася поразкою *Німеччини* та її союзників. Німецькі колонії були поділені між країнами-переможцями. Основна їх частина відійшла до Великої Британії та Франції. Розпалися *Австро-Угорщина* та *Турецько-Османська імперія*. З їхніх окремих територій

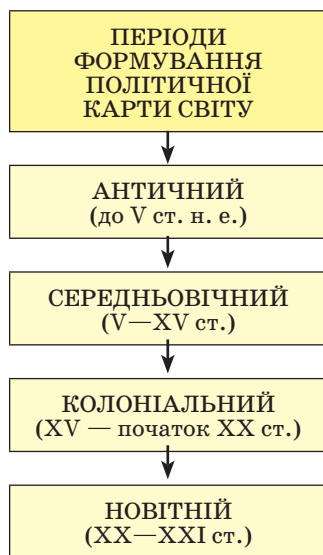
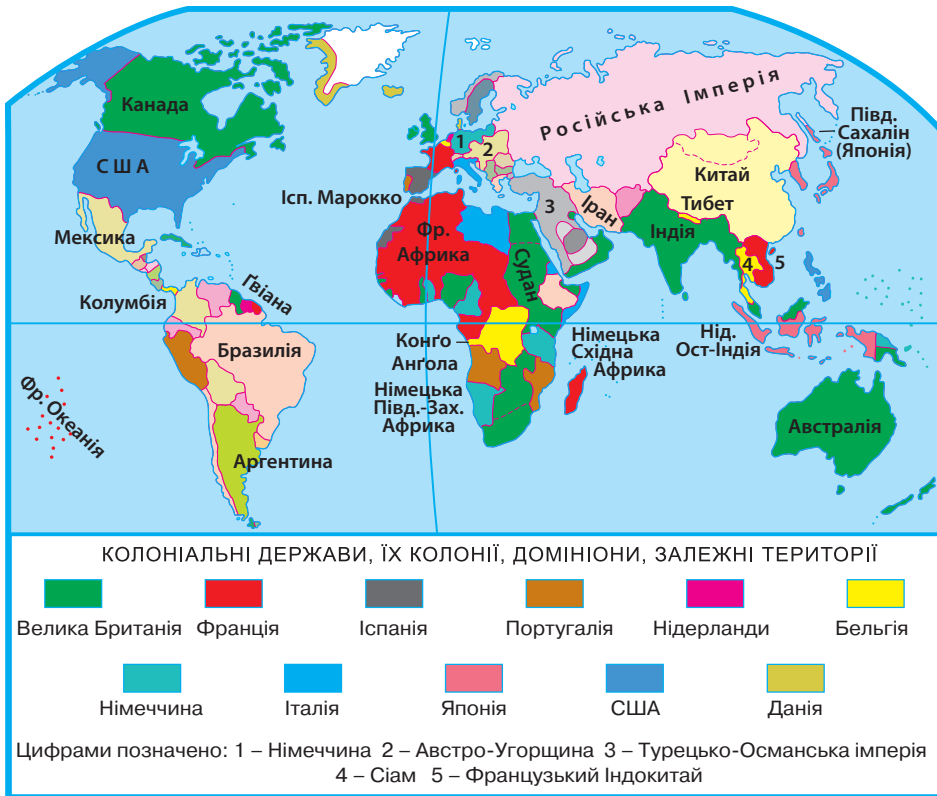

Схема 3. Періоди формування політичної карти світу

Картосхема 1. Політична карта світу початку XX століття

Проаналізувавши політичну карту світу початку XX ст. (картосхема 1), назвіть країни, що залишалися в той час незалежними. З'ясуйте, між якими державами були поділені території в Африці, Азії, Океанії.

у 1918 р. була створена *Югославія*, яка штучно об'єднала кілька дуже різних за культурою, мовою, релігією народів. У 1917 р. відбулася революція в Російській імперії. Внаслідок цього виник ряд суверенних держав. Не всім молодим державам удалося відстояти незалежність. У 1922 р. вони були втягнуті до *Радянського Союзу (СРСР)*, зокрема, й Україна. Лише *Польщі* й *Фінляндії* поталанило відстояти свободу: у 1918 р. вони були проголошені незалежними країнами.

Другий етап тривав від початку Другої світової війни до середини 50-х рр. XX ст. Нову війну розпочинає Німеччина, не задоволена розподілом колоній. У ній встановлюється нацистський режим. Німеччину підтримує фашистська Італія. На сході у війну вступає мілітаристська Японія.

Друга світова війна призвела до перегляду кордонів у Європі. Після поразки Німеччина втратила частину своїх земель (Східна Прусія), які були передані Польщі та Радянському Союзу. Саму Німеччину було поділено на

зони окупації. У 1949 р. в зоні окупації союзників (Великої Британії, Франції, США) було проголошено *Федеративну Республіку Німеччини (ФРН)*, а в зоні окупації Радянського Союзу — *Німецьку Демократичну Республіку (НДР)*, в якій встановлено тоталітарний соціалістичний режим. Колишню столицю Німеччини також було поділено на зони окупації. Східна частина Берліна стала столицею НДР. *Західний Берлін*, окупований союзниками, набув особливого політичного статусу.

Після війни в Центральній Європі утворюється табір соціалістичних країн. До його складу увійшли: *НДР, Польща, Чехословаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія, Югославія, Албанія*.

На Близькому Сході в 1948 р. було створено державу *Ізраїль*. За міжнародними угодами на цих землях мало бути дві держави: єврейська й арабська. Проте всі арабські території окупував Ізраїль, що спричинило проблему арабських біженців. Усупереч вимогам світової громадськості Ізраїль проголосив своєю столицею м. Єрусалим, яке забрав у Йорданії.

Третій етап ознаменувався руйнуванням величезних колоніальних імперій. Він охоплює період від середини 50-х до кінця 80-х рр. XX ст. Ослаблені війною європейські країни були не в змозі вести колоніальні війни та утримувати окупаційний режим на залежних територіях. Втрачають більшість своїх колоній Велика Британія і Франція. Позбуваються колоній також Нідерланди, Бельгія, Іспанія. На місці колишніх імперій

ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КАРТИ СВІТУ НОВІТНЬОГО ПЕРІОДУ			
I ЕТАП (до 1939 р.)	II ЕТАП (1939 – середина 50-х. рр.)	III ЕТАП (середина 50-х. – середина 80-х. рр.)	IV ЕТАП (з середини 80-х. рр.)
1. Переділ німецьких колоній 2. Розпад Австро-Угорщини (1918 р.) 3. Розпад Турецької Османської імперії 4. Створення Югославії (1918 р.) 5. Створення СРСР (1922 р.)	1. Розкол Німеччини на ФРН, НДР, Західний Берлін (1949 р.) 2. Ліквідація Східної Прусії 3. Соціалістичний табір в Європі 4. Створення держави Ізраїль (1948 р.)	1. Розпад колоніальних імперій: • Великої Британії (50-60-ті рр.) • Франції (50-60-ті рр.) • Португалії (1974 р.) • рік «Африки» (1960 р.)	1. Об'єднання Німеччини (1990 р.) 2. Об'єднання Ємену (1990 р.) 3. Розпад СРСР на 15 країн (1991 р.) 4. Розпад Чехословаччини (1993 р.) 5. Розпад Югославії на 6 країн (1991 р., 2006 р.) 6. Продовження деколонізації: Намібія (1990 р.), Мікронезія (1991 р.), Сянган (Гонконг) (1997 р.), Аоминь (Макао) (1999 р.), Східний Тимор (2002 р.)

Схема 4. Етапи формування політичної карти світу у XX–XXI столітті

виникають понад 100 суверенних держав в Азії, Африці, Океанії. 1960 р. було проголошено *Роком Африки*. За цей рік проголосили незалежність 17 африканських країн. Останньою розпалася Португальська колоніальна імперія — в 1974 р., після повалення в країні фашистського режиму.

Четвертий етап формування політичної карти розпочався наприкінці 80-х рр. XX ст. і триває й нині. Поштовхом до змін на політичній карті світу став крах соціалістичної ідеї. Ряд країн, штучно розділених кордонами через ідеологічні розбіжності, об'єдналися. У 1990 р. це відбулося з *Німеччиною*. Берлін у 1991 р. знову став єдиною столицею Німецької держави. У 1990 р. дві арабські держави об'єдналися в єдину країну *Ємен*.

На початку 90-х рр. XX ст. розділилися на суверенні держави багатонаціональні країни, що були утворені на основі колишніх імперій. У 1991 р. *Радянський Союз* розпався на 15 держав, а в 1993 р. *Чехословаччина* — на дві суверенні країни. У кілька етапів йшов розпад *Югославії*. У 1991 р. на її теренах утворилися 5 держав. У 2006 р. відбулося відокремлення *Чорногорії* від *Сербії*, а у 2008 р. автономний край *Косово* в односторонньому порядку проголосив про вихід зі складу Сербії. Його суверенітет визнали не усі держави світу.

Наприкінці XX — на початку XXI ст. тривають процеси деколонізації. У 1990 р. звільнилася остання велика колонія в Африці — *Намібія*, що була окупована Південною Африкою. У 1991 р. позбулися опіки США острови *Мікронезії* в Тихому океані. Тут виникло кілька суверенних держав. Китаю було повернено Великою Британією на особливих правах *Сянган (Гонконг)* у 1997 р., а Португалією — *Аоминь (Макао)* у 1999 р. У травні 2002 р. звільнився *Східний Тимор*, що майже 30 років перебував під окупаційним режимом Індонезії.

Політична карта залишається динамічною, її формування триває.

Сучасна політична карта світу. Сучасна політична карта світу охоплює близько 240 держав та залежних територій. Кількість суверенних держав у XX ст. постійно зростала. Нині їх офіційно 193. Крім того, фактично незалежною країною є *Тайвань*, хоча за конституцією Китаю він вважається провінцією цієї держави.

Крім суверенних держав, у світі існує понад 40 залежних територій, які мають різний політичний статус. Переважно це невеликі островні володіння. Залежні території мають *Велика Британія* (зокрема *Гібралтар*, *Фолклендські Острови*, *Бермудські Острови*, *Острів Святої Єлени*), *Франція* (*Французька Полінезія*, *Нова Каледонія*, *Гвіана*), *США* (*Пуерто-Рико* та деякі інші острови в Карибському морі та Океанії), *Данія* (*Гренландія*), *Іспанія* (міста *Сеута* і *Мелілья* на півночі Африки), *Нідерланди* (*Антильські Острови* та *о-в Аруба*), *Австралія* та *Нова Зеландія* (групи островів в Океанії). Крім того, територія *Західної Сахари* окупована *Марокко*. Її майбутнє підлягає врегулюванню згідно з відповідними рішеннями ООН. Залишаються окупованими *Ізраїлем* *Палестинські території*. Тут триває процес формування самоврядування в рамках мирного врегулювання на Близькому Сході.

Особливий статус має *Антарктида*. Згідно з договором від 1 жовтня 1959 р. вона є континентом нейтральним, без кордонів, де заборонена будь-яка господарська та військова діяльність.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- На політичній карті світу позначено держави та залежні території з їхніми кордонами. Держави є суверенними (політично незалежними) утвореннями. Залежні території (колонії) перебувають під владою іноземних держав. Головною особливістю політичної карти є її змінюваність (динамічність). На сучасній політичній карті позначено майже 240 держав і територій. З них 193 — суверенні держави. У світі ще залишається понад 40 залежних територій.
- У формуванні політичної карти світу виділяють чотири періоди: античний (до V ст.), середньовічний (V–XV ст.), колоніальний (XV — початок XX ст.) та новітній (XX–XXI ст.). Кожний з періодів мав свої особливості в розвитку політичної карти. Найбільше змін на політичній карті світу відбулося в XX ст. Головними подіями, що спричиняли зміни, були Перша й Друга світові війни, розпад колоніальних імперій, розпад світової соціалістичної системи. Державний суверенітет України було відновлено у 1991 р., після розпаду Радянського Союзу.

ПЕРЕВІР СЕБЕ

1. Яку карту називають політичною?
2. Чим відрізняється політична карта світу від інших географічних карт?
3. Які періоди пройшла політична карта у своєму формуванні?
4. Які історичні події призвели до змін на політичній карті світу у XX ст.?
5. Як та чому змінилася політична карта світу наприкінці XX — на початку XXI ст.?

§ 3. ТИПОЛОГІЯ КРАЇН СУЧАСНОГО СВІТУ

Що таке типологія країн. Кожна держава є своєрідною й неповторною за історією, культурою, традиціями, господарською діяльністю. Проте держави можна об'єднувати в групи за кількісними та якісними ознаками: площею, чисельністю населення, особливостями географічного положення, державним ладом. Найважливішою ознакою країни є *рівень її економічного розвитку*. Він визначається за доходами на одну особу, які для зручності обчислюються в доларах США на рік.

Поділ країн на групи залежно від рівня їх економічного розвитку та значення у світовій економіці й політиці називають *соціально-економічною типологією* (схема 5). При цьому враховується також роль країн у світовій економіці та міжнародному політичному житті.

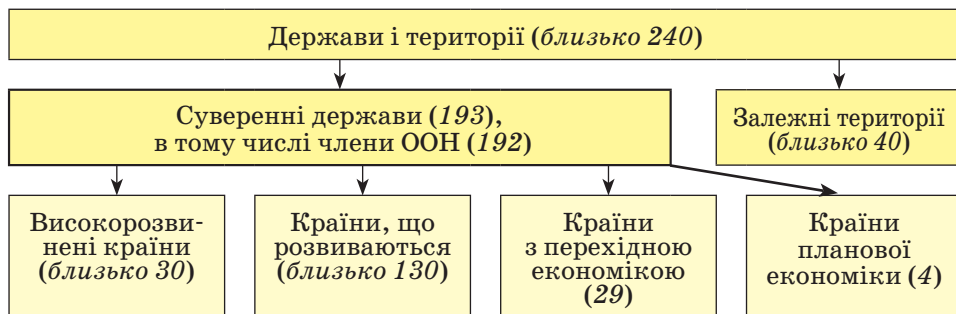

Схема 5. Соціально-економічна типологія держав і територій

Високорозвинені країни. На високорозвинені країни припадає лише 1/4 площі всіх держав, у них проживає тільки трохи більше ніж 1/6 населення планети, проте вони виробляють майже 3/4 валового національного продукту (ВНП) світу. Ці країни — члени міжнародних економічних організацій, 15 з них входять до Європейського Союзу (ЄС), більшість є членами військово-політичного блоку НАТО. Країни мають великий економічний потенціал. У їхньому господарстві стрімко зростає роль невиробничої сфери.

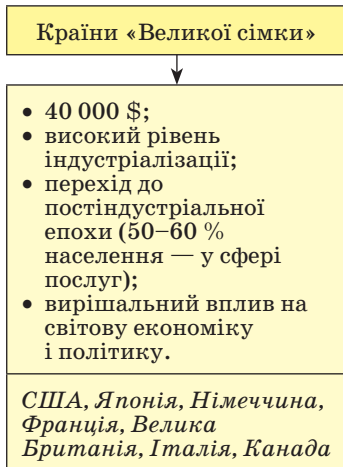

Схема 6. Основні показники країн «Великої сімки»

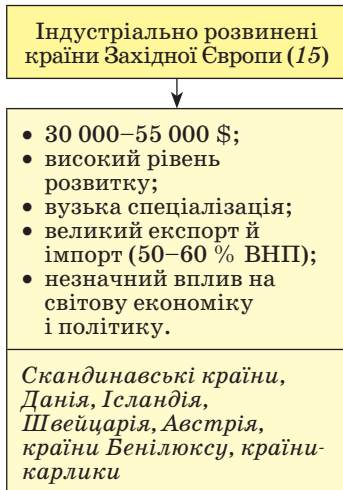

Схема 7. Основні показники індустріально розвинених країн Західної Європи

За особливостями економіки та місцем у світовій політиці виділяють кілька підтипів високорозвинених держав: країни «Великої сімки», малі високорозвинені країни Західної Європи, переселенські країни та країни середнього рівня економічного розвитку.

Країни «Великої сімки» (головні країни) — це *США, Японія, Німеччина, Франція, Велика Британія, Італія, Канада*. Для них характерні високі доходи — понад 40 000 доларів за рік на людину — і високий рівень індустріалізації (схема 6). Вони є головними експортерами на світовий ринок наукомісткої промислової продукції: електроніки, робототехніки, новітніх матеріалів. Ці країни перейшли до *постіндустріального* суспільства, в якому провідну роль відіграє сфера послуг (освіта, соціальне забезпечення, охорона здоров'я, фінансові послуги, рекламний бізнес тощо), де працює понад 60 % населення. Країни «сімки» продають технології, технічну документацію, вкладають свій капітал в економіку інших держав. Вони мають вирішальний вплив на світову політику. Усі вони (крім Японії) є членами НАТО. Серцевиною цієї організації є США. США, Велика Британія та Франція є ядерними державами, постійними членами Ради Безпеки ООН.

До малих індустріально розвинених країн Західної Європи належать *скандинавські країни (Норвегія, Швеція, Фінляндія), Данія, Ісландія, Іспанія, країни Бенілюксу (Бельгія, Нідерланди, Люксембург), Швейцарія, Австрія та європейські країни-карлики (Монако, Андорра, Ліхтенштейн, Сан-Марино, Ватикан)*. Усього їх 15. Їхні доходи можуть бути навіть вищими, ніж у країнах «Великої сімки»:

30 000–55 000 доларів за рік на людину (схема 7). Провідне місце в економіці посідають галузі середнього за складністю технологічного рівня, які працюють на зовнішній ринок. Країни мають вузький внутрішній ринок, значну нестачу сировини, тому зовнішня торгівля для них має величезне значення. Наприклад, Швейцарія експортує понад 90 % годинників, які виробляє. Значну роль відіграє й невиробнича сфера: банківська справа, міжнародний туризм, надання послуг (зокрема транспортних) іншим країнам. Держави здійснюють незначний вплив на світову політику. Деякі з них є партнерами країн «Великої сімки» по НАТО (Ісландія, Норвегія, Данія, Бельгія, Нідерланди, Люксембург), інші — нейтральні країни.

Особливий підтип становлять переселенські країни, тепер розвинені держави, а в минулому — колонії Великої Британії. Це — *Австралія, Нова Зеландія, Південна Африка, Ізраїль*. Традиційно до цієї групи відносять і *Канаду* (схема 8). Вони мають економіку подвійного характеру. З одного боку, як високорозвинені країни, вони відзначаються великими доходами на душу населення (в середньому 25 000 доларів) та високим рівнем індустріалізації. З іншого боку, вони мають аграрно-сировинну спеціалізацію, як і країни, що розвиваються. Проте для них характерні висока продуктивність праці та позитивний торговельний баланс.

До країн середнього рівня економічного розвитку відносять *Португалію, Грецію, Ірландію та Мальту* (схема 9). Середні доходи в них становлять майже 20 000 доларів на рік на людину. Ці держави є індустріально-аграрними. Мають рівень індустріалізації, що трохи перевищує середньосвітовий. Важливу роль в їх господарстві відіграє туризм. Країни відчувають значну фінансову й технологічну залежність від більш високорозвинених держав. У політичному відношенні мають підпорядковане значення. Португалія і Греція є членами НАТО.

Країни, що розвиваються. Найчисленнішою групою держав сучасного світу є країни, що розвиваються. На них припадає половина площі всіх країн. і в них проживає більш як половина населення Землі. Але вони дають тільки 1/5 ВВП світу. Ці країни дуже різняться за розмірами території, кількістю населення, забезпеченістю природними ресурсами, рівнем індустріалізації, а тому й величиною ВВП і місцем у світовому господарстві. Усі вони є колишніми колоніями, тому їх головною метою є подолання соціально-економічної відсталості та залежного становища у світовому господарстві.

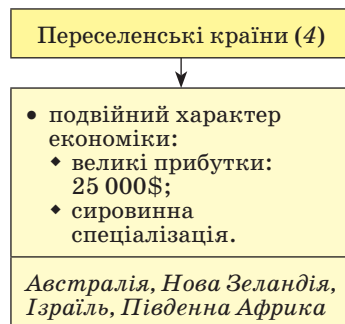

Схема 8. Основні показники переселенських країн

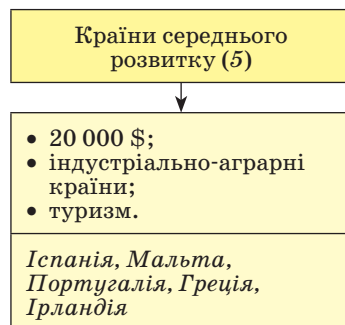

Схема 9. Основні показники країн середнього розвитку

Більшість країн, що розвиваються, є аграрними. Вони вивозять на світовий ринок продовольство чи сільськогосподарську сировину. З галузей промисловості переважає добувна. Часто господарство цих країн є монокультурним, тобто з вузькою спеціалізацією на кількох або навіть на одній галузі, продукція якої має експортне значення. Так, Замбія відома експортом мідних руд, Намібія — алмазів та уранових руд, Ефіопія — кави, країни Гвінейської затоки Африки — какао-бобів, країни «американського перешийка» — тропічних фруктів. Монокультура є небезпечним явищем, адже від одного виду продукції залежить добробут країни.

В останні десятиліття в деяких країнах, що розвиваються, почалась індустріалізація. Якщо в повоєнні роки це стосувалося виробництва промислових товарів для власного споживання, то тепер до країн, що розвиваються, переносяться експортоорієнтовані трудомісткі (точне машинобудування) і технологічно нескладні (автоскладання) або ж екологічно брудні (чорна і кольорова металургія) галузі. Водночас зростає залежність від іноземного капіталу та збільшується зовнішня заборгованість країн.

Країни, що розвиваються, залежно від їх спеціалізації та доходів на душу населення поділяють на кілька підтипів: нові індустріальні країни, нафтодобувні країни з високими доходами, дрібні острови з високими

доходами, країни середніх можливостей та найменш розвинені країни.

Нові індустріальні країни (НІК)

- 15 000 \$, високі темпи росту економіки: 7–12 % /рік;
- дешева робоча сила;
- гарантований ринок збуту;
- панування іноземного капіталу.

Далекосхідні «тигри» (Південна Корея, Сінгапур, Тайвань, Малайзія, Таїланд), Мексика, Бразилія, Аргентина...

Схема 10. Основні показники нових індустріальних країн

Найбільш динамічно розвивається група держав, які називають новими індустріальними країнами. Про них почали говорити в середині 70-х рр. XX ст. Тоді до них відносили так званих далекосхідних тигрів: *Республіку Корея, Сінгапур, Тайвань, Гонконг*. У 80-х рр. XX ст. до них приєдналися *Бразилія, Мексика, Аргентина*. З 90-х рр. XX ст. новими індустріальними країнами вважають *Малайзію, Таїланд, Індонезію*, а деякі фахівці — *Туреччину* (схема 10).

Ці країни за короткий проміжок часу перебудували свою економіку за японським зразком. У 60-х рр. XX ст. колишні відсталі аграрні країни, залучивши іноземні кошти, розвивали промислові галузі, що наповнили внутрішній ринок. Згодом вони адаптувалися до потреб світового ринку й наповнили

його завдяки дешевій робочій силі недорогою, але не дуже якісною продукцією. Спершу нові індустріальні країни використовували обладнання й технології розвинених країн. Нині ж вони створюють власний науково-технічний потенціал, підвищують кваліфікацію працівників, реформуючи систему освіти. У країнах виникають науково-промислові парки, де розробляються нові технології в мікроелектроніці, інформатиці,

біотехнології, та агротехнічні парки, у яких розробляють сучасні технології сільськогосподарського виробництва. Тепер уже деякі нові індустріальні країни вкладають свій капітал в економіку інших держав.

Завдяки швидкому реформуванню господарства темпи економічного зростання нових індустріальних країн були найвищими у світі — 7–12 % на рік. Говорили про «економічне диво» цих держав. Останнім часом темпи уповільнилися й становлять 4–7 % на рік, але й це дуже високі показники (для порівняння: високорозвинені країни Європи мають показники 2,5 % на рік). Середні доходи становлять 15 000 доларів за рік на людину, а в деяких країнах — і значно більше (у Сінгапурі — майже 50 000 доларів).

Галузями міжнародної спеціалізації нових індустріальних країн є виробництво товарів народного споживання: побутова техніка (електронні годинники, плеєри, телевізори, фотоапарати, радіоприймачі, електронні іграшки, комплектуючі для комп'ютерів тощо), тканини, одяг, взуття. Вони також відомі автоскладанням, судноскладанням, металургією.

Другим підтипом країн, що розвиваються, є нафтодобувні країни з високими доходами. До них належать країни Перської затоки (*Саудівська Аравія, Кувейт, Катар, Оман, Об'єднані Арабські Емірати (ОАЕ), Ірак, Іран*), а також *Бруней, Лівія, Габон*. Їхні доходи в середньому становлять майже 20 000 доларів за рік на людину, хоча відмінність за цим показником між країнами значна: у великих країнах з численним населенням він становить близько 12 000 доларів, у малих — до 30 000 доларів (схема 11). Усі ці країни мають вузьку спеціалізацію та моногалузеву структуру експорту, тому дуже залежні від світового ринку. Основна частка ВВП в цих країнах створюється продажем нафти. Їхній добробут залежить від коливання цін на нафту на ринку енергоносіїв. Останнім часом нафтодобувні країни розвивають і нафтопереробну промисловість, хоча вона поки що не має великого значення.

До країн з високими прибутками відносять дрібні острови у Карибському морі (*Багамські Острови, Барбадос, Антигуа і Барбуда* та ін.), *Сейшельські Острови, Бахрейн* та ін. (схема 12). Головною їх спеціалізацією є сфера послуг: туристичний бізнес та банківська справа. З цього вони мають прибутки від 15 000 до 25 000 доларів за рік на людину. Найбільшими новими фінансовими центрами вважають:

Нафтодобувні країни

- 20 000\$ (від 12 000 до 30 000 \$);
- велика залежність від іноземного капіталу;
- низький рівень життя людей.

Сауд. Аравія, Кувейт, Катар, Оман, ОАЕ, Іран, Ірак, Бруней, Лівія, Габон

Схема 11. Основні показники нафтодобувних країн

Багамські острови. Готель Атлантіс на о. Парадайз

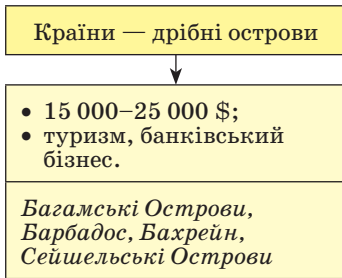

Схема 12. Основні показники країн — дрібних островів

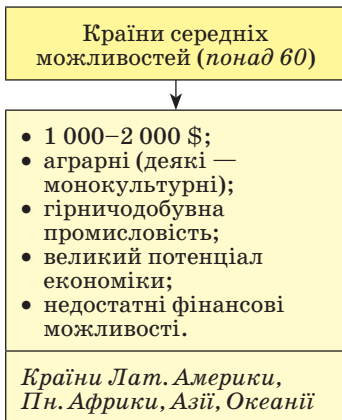

Схема 13. Основні показники країн середніх можливостей

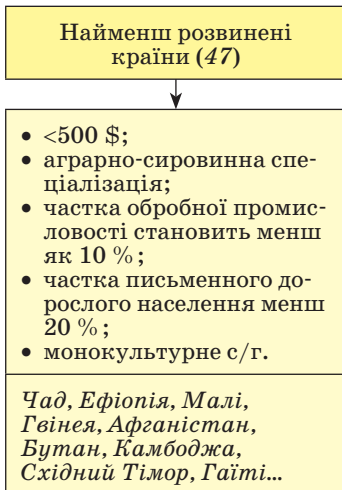

Схема 14. Основні показники найменш розвинених країн

у Центральній Америці — Багамські Острови та Барбадос, на Близькому Сході — Бахрейн.

Найчисленнішим підтипом держав, що розвиваються, є країни середніх можливостей. Ця група об'єднує близько 60 держав Азії, Латинської Америки та Океанії (схема 13). Їхні доходи становлять від 1000 до 2000 доларів за рік на душу населення. Це переважно аграрні країни або ті, в яких монокультурне господарство. У більшості з них розвивається переважно гірничодобувна, харчова та легка промисловість. Перша працює на зовнішній ринок, останні дві — в основному на внутрішній. Країни середніх можливостей мають значний потенціал для економічного зростання, але їм бракує фінансових ресурсів. Численні іноземні кредити призводять до зростання їх зовнішньої заборгованості.

Найбідніші держави об'єднують у групу найменш розвинених країн світу. На них припадає майже третина площі країн світу й 1/8 населення країн, що розвиваються (схема 14). За статистикою ООН, у країнах цієї групи дохід на одного жителя становить менш як 500 доларів на рік, частка обробної промисловості — менш як 10 %, частка письменого дорослого населення менше 20 %. Групу найменш розвинених країн було виділено в 1971 р. Тоді до неї було віднесено 25 країн. За останні роки цей список зріс до 47 держав. Тенденція до зростання кількості найменш розвинених країн непокоїть світову громадськість. Найбіднішими державами світу є Афганістан, Бангладеш, Бутан, Вануату, Гаїті, Гвінея, Ефіопія, Замбія, Ємен, Камбоджа, Лаос, Ліберія, Мавританія, Малі, Мозамбік, М'янма, Непал, Нігер, Танзанія, Соломонові Острови, Сомалі, Судан, Східний Тимор, Тувалу, Чад та ін.

Статус найменш розвинутої країни надає цим державам право одержувати від міжнародного співтовариства допомогу для розвитку економіки, яка має тут монокультурний аграрно-сировинний характер. У сільському господарстві працює понад 3/4 всіх жителів, але при величезному зростанні кількості населення водночас гостро постає проблема голоду.

Країни з перехідною економікою. Третім типом держав сучасного світу є країни з перехідною економікою (схема 15). До них належать країни, що виникли після розпаду Радянського Союзу (*Росія, Україна, Білорусь, Молдова, Латвія, Литва, Естонія, Грузія, Вірменія, Азербайджан, Казахстан, Киргизстан, Узбекистан, Таджикистан, Туркменістан*), країни колишнього соціалістичного табору із Центральної Європи (*Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія, Сербія, Чорногорія, Словенія, Хорватія, Боснія і Герцеговина, Македонія, Албанія*) та *Монголія*. У цих країнах сформувався переважно індустріальний тип економіки, в якому пріоритетною галуззю вважалася важка промисловість. Головною формою власності була державна. Неконкурентоспроможна продукція підприємств була зорієнтована переважно на внутрішній ринок. Господарство більшості країн тепер перебуває в кризовому стані. На початку 90-х рр. XX ст. країни взяли курс на перехід від планової економіки до ринкової. Ці реформи у різних країнах проводяться неоднаковими темпами: дуже стрімко — у Польщі; поступово — у Словенії, Угорщині, Чехії, Росії, Естонії; повільно — у Болгарії, Румунії, Україні, Білорусі.

У політичному житті планети країни з перехідною економікою відіграють підпорядковану роль. Членами НАТО стали *Польща, Чехія, Угорщина, Словаччина, Словенія, Латвія, Литва, Естонія, Румунія, Болгарія, Албанія, Хорватія*. Ряд країн є претендентами на вступ до цього військово-політичного блоку. Україна активно співпрацює з НАТО. Росія є ядерною державою, постійним членом Ради Безпеки ООН.

Країни з плановою економікою. Особливий тип становлять країни з плановою економікою (схема 16). До них належать *Китай, В'єтнам, Корейська Народно-Демократична Республіка (КНДР), Куба*. Ці держави не відійшли від соціалістичного принципу планування розвитку господарства. Головною формою власності в них залишається державна.

За характером перетворень держави поділяють на *країни з елементами ринкової економіки*, в яких до розвитку економіки залучається іноземний капітал, поряд з державною існують інші форми власності, є вільні економічні зони з особливим економічним порядком (Китай, В'єтнам), та *країни з централізовано керованою економікою*, що не відступають від традиційних для соціалізму планування та зрівнялівки (КНДР, Куба).

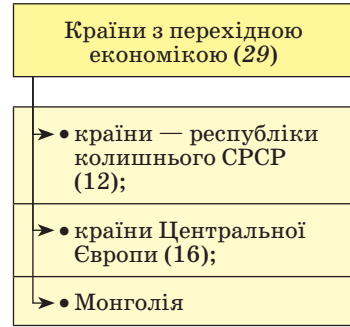

Схема 15. Країни з перехідною економікою

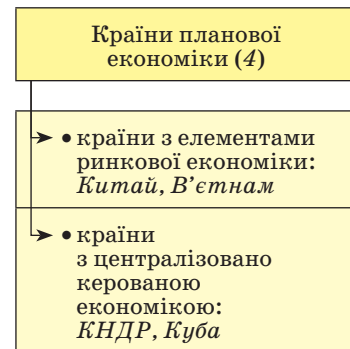

Схема 16. Країни планової економіки

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Соціально-економічну класифікацію країн проводять за рівнем їхнього розвитку і значенням у світовій економіці та політиці. Виділяють чотири типи суверенних держав: високорозвинені країни, країни, що розвиваються; країни з перехідною економікою та країни з плановою економікою.
- Високорозвинені країни залежно від економічних показників, особливостей спеціалізації та участі в політичному житті поділяють на такі підтипи: країни «Великої сімки», малі високорозвинені країни Західної Європи, переселенські країни та країни середнього рівня економічного розвитку.
- Країни, що розвиваються, охоплюють майже всю територію Африки, Азії та Океанії, а також усю Латинську Америку. За рівнем економічного розвитку вони дуже різні й поділяються на такі підтипи: нові індустріальні країни, нафтодобувні країни, дрібні острови, країни середніх можливостей та найменш розвинені країни світу.
- Країни з перехідною економікою виникли після розпаду Радянського Союзу та колишнього соціалістичного табору. Нині господарство ряду країн перебуває у кризовому стані. Держави проводять реформи, спрямовані на перехід від планової економіки до ринкової.
- До країн з плановою економікою належать Китай, В'єтнам, Корея, Народна Демократична Республіка (КНДР), Куба.

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Що називають соціально-економічною типологією країн? За якими головними ознаками її проводять?
2. На які основні типи поділяють сучасні суверенні країни світу?
3. Які характерні ознаки високорозвинених країн світу?
4. Назвіть країни «Великої сімки» та покажіть їх на карті. Що їх вирізняє з-поміж інших країн світу?
5. Які спільні риси мають країни, що розвиваються?
6. Які ознаки нових індустріальних країн? Покажіть ці країни на карті.
7. Поясніть, чому кількість найменш розвинених країн весь час збільшується?

§ 4. ДЕРЖАВНИЙ ЛАД КРАЇН СВІТУ. КЛАСИФІКАЦІЯ КРАЇН ЗА ОСОБЛИВОСТЯМИ ГЕОГРАФІЧНОГО ПОЛОЖЕННЯ, ПЛОЩЕЮ ТА ЧИСЕЛЬНІСТЮ НАСЕЛЕННЯ

Поняття «державний лад» має три складові: форма правління, форма державного устрою та адміністративно-територіальний поділ (схема 18).

Форми правління. Існують дві основні форми правління: республіка і монархія (схема 17).

Р е с п у б л і к а (з лат. — *суспільна справа*) є формою правління, за якої найвища влада належить виборним представницьким органам. Їх обирають або прямим всенародним голосуванням, або через довірених осіб. Законодавча влада у республіці належить парламентові, а виконавча — урядові (кабінету міністрів). Із 193 суверенних держав світу республіками є 149, тобто 3/4 їх загальної кількості. Ця форма правління виникла ще в давни-

ну, проте значного поширення набула у XIX–XX ст. Її вважають найбільш прогресивною та демократичною.

Розрізняють республіки президентські й парламентські. У *президентській республіці* президент має дуже широкі повноваження. Він не лише є головою держави, а й очолює уряд. Президентськими республіками є *США, Франція, Бразилія, Аргентина* та ряд інших держав. *Парламентська*

республіка ґрунтується на верховенстві парламенту. Роль президента при цьому є переважно представницькою, тобто він є представником країни на міжнародних зустрічах. Прем'єр-міністр очолює уряд, який звітує перед парламентом за свою діяльність. Парламентськими республіками є, зокрема, *Німеччина, Австрія, Італія, Індія*. Існують також *змішані республіки*, в яких сильний парламент урівноважує наділеного великими повноваженнями президента (*Україна, Польща* та інші держави).

Монархія (з грец. — *єдиновладдя*) — це така форма правління, коли верховна державна влада зосереджена в руках однієї особи, яка дістає владу, як правило, у спадок. Монархічна форма правління також виникла в давнину, але набула найбільшого поширення в епоху середньовіччя. У сучасному світі лишилося 29 монархій. В Азії їх 13, в Європі — 12, в Африці — 3, в Океанії — 1, в Америці їх немає.

Більшість сучасних монархій є *конституційними*, у них влада монарха символічна. Реальна законодавча влада при цьому належить парламентові, а виконавча — урядові. Монарх лише де-юре (юридично, за законом) є верховним носієм виконавчої влади, главою судової системи, формально призначає уряд, має право видавати закони, розпускати парламент тощо. Однак де-факто (фактично, реально) це робить прем'єр-міністр. Таким чином, влада монарха обмежена конституцією: він «панує, але не править» і є символом держави. Конституційних монархій у світі 21. Більшість їх — у Європі: *Велика Британія, Іспанія, Данія, Норвегія, Швеція, Бельгія, Нідерланди, Люксембург, Ліхтенштейн, Монако, Андорра*. Конституційними монархіями також є *Японія, Таїланд, Малайзія, Йорданія, Камбоджа, Бутан, Марокко, Лесото, Свазіленд, Тонга*.

На сучасній політичній карті світу збереглося 8 *абсолютних монархій*, 7 з яких — в Азії. При такій формі правління вся законодавча та виконавча влада реально сконцентрована в руках монарха. Уряд або інші органи звітують перед ним. Парламент або виконує дорадчу функцію, або зовсім відсутній. Такими державами є *Саудівська Аравія, Катар, Об'єднані Арабські Емірати (ОАЕ), Оман, Бруней, Ватикан*, а також де-факто *Бахрейн та Кувейт*. Різновидом абсолютної є *теократична монархія* (з грец. — влада бога), яку очолює голова світової духовної влади. При цьому в руках церкви концентрується політична влада. Теократичними є, зокрема, такі абсолютні монархії, як *Ватикан, Бруней, Саудівська Аравія*.

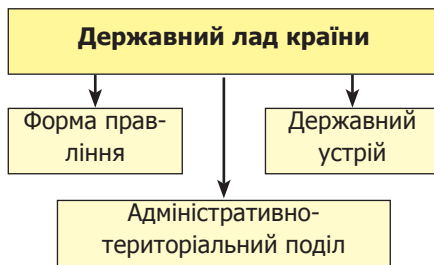

Схема 17. Державний лад країни

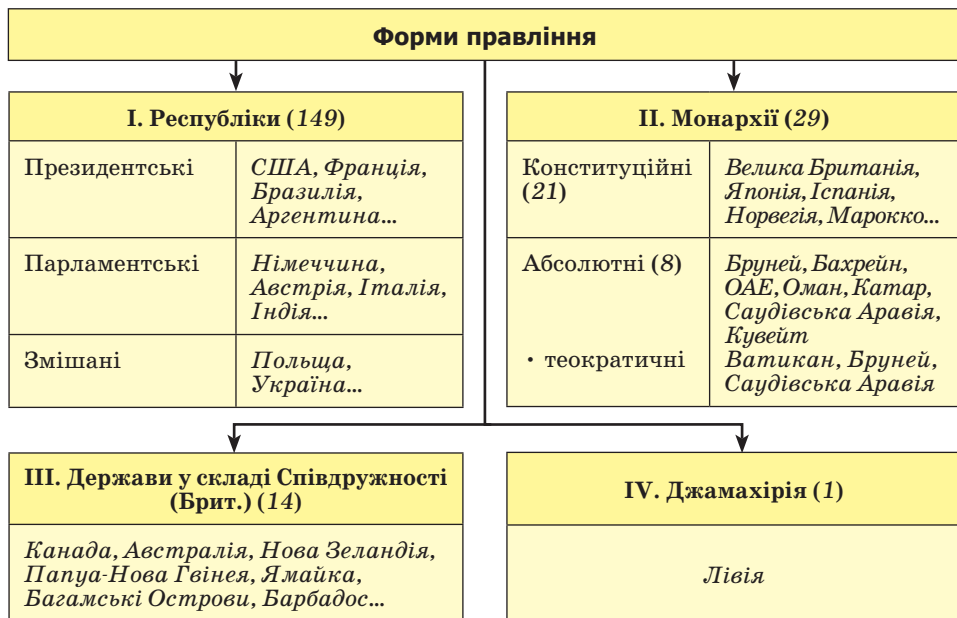

Схема 18. Форми правління

Уявлення про монархію як менш прогресивну форму правління є досить умовним. Європейські конституційні монархії демократичніші за республіки Африки, Азії чи Латинської Америки.

Третьою, особливою формою правління є держави у складі Британської Співдружності. Ця форма правління існує з 50-х рр. XX ст., після розпаду Британської колоніальної імперії. 14 країн обрали для себе главою держави, символом вищої влади королеву Великої Британії. Де-юре вона очолює державу. В країнах є її представник — генерал-губернатор. Офіційно жителі цих держав є не підданими англійської королеви, а лише громадянами своїх країн. Де-факто ці країни мають свій уряд, який керує державою та самостійно розв'язує всі питання. Таку своєрідну форму правління мають, наприклад, *Австралія, Нова Зеландія, Канада, Папуа-Нова Гвінея, Ямайка, Багамські Острови, Тувалу*. Деякі з них навіть використовують державні атрибути Великої Британії. На державних прапорах Австралії та Нової Зеландії одним з елементів зображення є британський прапор. Нова Зеландія використовує англійський гімн «Боже, бережи королеву», англійські ордени, якими королева нагороджує новозеландців за клопотанням місцевого уряду.

Кількість країн, що мають таку екзотичну форму правління, поступово скорочується.

Своєрідною формою правління є джамахірія (з араб. — *народовладдя*). Існує вона в одній країні — *Лівії*. Тут, згідно з реформою 1977 р., немає уряду, політичних партій та державних органів влади. Вони замінені постійно діючими виборними органами — народними зборами та

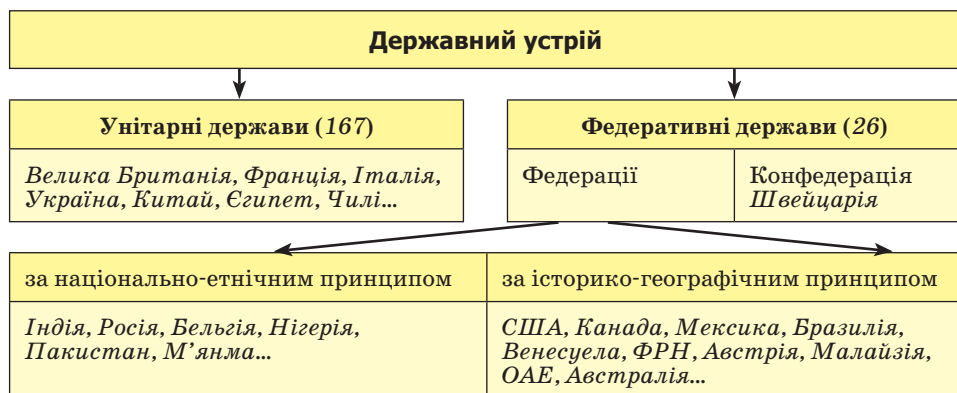

Схема 19. Державний устрій

народними комітетами. Верховним органом влади вважається Загальний конгрес, який скликається не рідше ніж двічі на рік. Конституції немає.

Форми державного устрою та адміністративно-територіальний поділ. Державний лад кожної країни визначається також *державним устроєм* та *адміністративно-територіальним поділом*. Вони передбачають поділ держави на певні адміністративні одиниці з урахуванням національних, історичних, економічних, природних та ряду інших чинників. Розрізняють дві форми державного устрою: унітарну і федеративну (схема 19).

Унітарні держави (з лат. — *єдність*) — це країни, в яких існують єдині органи законодавчої та виконавчої влади, діють єдині для всієї країни конституція та система державних органів. Центральні органи влади керують усіма територіями країни. У світі таких держав більшість — 167. Наприклад, це *Франція, Італія, Іспанія, Україна, Польща, Китай, Монголія, Іран, Саудівська Аравія, Єгипет, Алжир, Лівія, Панама, Чилі, Перу* та ін.

Федеративні держави (з лат. — *союз, об'єднання*) — це складна союзна держава, що містить державні утворення (суб'єкти федерації — штати, землі, провінції, республіки), які мають юридично визначену політичну самостійність. *Автономія* — це самоврядування на основі власного законодавства, але в рамках загальнодержавних законів або конституції. У світі налічується 26 федеративних держав. Деякі з них виникли за національно-етнічним принципом, тобто автономію мають території, населені певними народами. Наприклад, це *Росія, Індія, Пакистан, Бельгія, Нігерія*. Інші федеративні держави сформувалися на основі історико-географічних особливостей розвитку. Зокрема, це *Німеччина, Австрія, США, Канада, Мексика, Бразилія, Австралія, Об'єднані Арабські Емірати (ОАЕ), Малайзія*.

Залежно від ступеня автономії суб'єктів федерації існує два види держав: федерації й конфедерації. **Федерація** — єдина союзна держава, до

Наведіть приклади держав з різних регіонів світу, що мають неоднакові форми правління та державного устрою.

якої входять автономні території, що мають певну юридичну та політичну самостійність. Основним законом федерації є федеральна конституція. Населення країни має єдине громадянство. Такими є практично всі федеративні держави. Виняток — *Швейцарія*, яка де-юре являє собою конфедерацію — союз кількох суверенних держав (26 кантонів), створений для досягнення зовнішньополітичних та військових цілей. Конфедерація має центральні органи влади, наділені повноваженнями, що делеговані їм державами — членами союзу. Рішення цих органів виконуються лише державами, що згодні з ними. Кожний кантон має свою конституцію, парламент і уряд. Тут немає єдиного громадянства, єдиної податкової й правової системи. Правовою основою конфедерації є союзний договір.

Користуючись політичною картою світу, знайдіть країни з різним типом географічного положення. Як ви гадаєте, чи впливають особливості географічного положення на рівень економічного розвитку країни?

Групування держав за особливостями географічного положення, площею та чисельністю населення. Крім розглянутих ознак, держави відрізняються й іншими характеристиками. Зокрема, за особливістю географічного положення можна виділити такі групи країн: *приморські* (ті, що мають вихід до моря або океану), *півострівні* (що займають увесь півострів або його значну частину), *острівні* (більшою своєю частиною лежать на одному острові), *країни-архіпелаги* (розміщені на групі островів) та *континентальні* (що не мають безпосереднього виходу до моря або океану).

За площею країни також різні. Окремі з них можна порівнювати з цілими материками. Поряд з ними є й країни-карлики з територіями, меншими за площу нашої столиці. За площею країни об'єднують у такі групи: *найбільші* — понад 3 млн км² (їх 7), *дуже великі* — 1–3 млн км² (22 країни), *великі* — 500 тис. — 1 млн км² (21 країна), *середні* — 100–500 тис. км² (близько 60 країн), *малі* — 50–100 тис. км² (понад 20 країн), *найменші* — 1–50 тис. км² (понад 45 країн), *країни-карлики* — менше 1 тис. км² (близько 50 країн).

За чисельністю населення виділяють країни: з *найбільшою кількістю населення* — понад 100 млн чол. (їх усього 11), з *великою кількістю населення* — 50–100 млн чол. (їх 12), з *середньою кількістю населення* — 10–50 млн чол., з *малою кількістю населення* — 1–10 млн чол. та з *найменшою кількістю населення* — менше 1 млн чол.

1. За політичною картою світу і статистичними даними атласу знайдіть сім найбільших за площею та кількістю населення країн. Назвіть їхні столиці. Наведіть приклади країн інших груп з різних регіонів світу. Чи впливають розміри країни на рівень її економічного розвитку? 2. Чи існує пряма залежність між кількістю населення в країні та рівнем її економічного розвитку? Відповідь обґрунтуйте. 3. До якої групи країн за площею та кількістю населення належить Україна?

Отже, сучасні країни дуже відрізняються за рівнем економічного розвитку, державним ладом, особливостями географічного положення, площею, чисельністю населення та іншими ознаками.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- За формами правління країни поділяють на республіки і монархії. Більшість держав світу є республіками, найвища влада в яких належить виборним представницьким органам. Монархій в світі лишилося тільки 29. У них верховна влада зосереджена в руках однієї особи і, як правило, успадковується. Монархії бувають конституційними (Велика Британія, Іспанія, Норвегія, Японія, Марокко) і абсолютними (Саудівська Аравія, Кувейт, ОАЕ, Бруней). Якщо глава церкви і глава держави одна особа, монархію називають теократичною (Ватикан).
- За державним устроєм розрізняють держави унітарні (їх більшість) та федеративні (наприклад США, Канада, Німеччина, Індія, Бразилія, Австралія). Швейцарія є конфедерацією — союзом суверенних держав.
- За особливостями географічного положення країни поділяють на приморські, півострівні, острівні, країни-архіпелаги та континентальні (що не мають безпосереднього виходу до моря або океану). Найбільшими за площею державами світу є Росія, Канада, Китай, США, Бразилія, Австралія, Індія. Світовими лідерами за кількістю населення є Китай та Індія.

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Визначте складові державного ладу країни?
2. Назвіть основні форми правління країн сучасного світу. Наведіть приклади держав з різними формами правління та покажіть їх на карті.
3. Як існують форми державного устрою? Наведіть приклади країн з різними формами державного устрою.
4. Яку форму правління та державного устрою має Україна?
5. За якими кількісними ознаками проводять класифікацію країн?

§ 5. МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Основні функції міжнародних організацій. Суверенні держави є членами багатьох міжнародних організацій. Їх система сформувалася переважно в 50-х рр. XX ст. Міжнародні організації покликані зміцнювати зв'язки між країнами. За своїми функціями вони поділяються на *загальнополітичні* та *спеціальні*: *військово-політичні, економічні, валютно-фінансові, інтелектуально-аналітичні* та ін. (схема 20). Деякі з міжнародних організацій є глобальними, інші — регіональними.

Загальнополітичні організації. 192 суверенні держави входять до складу *Організації Об'єднаних Націй (ООН)*. Це міжнародна глобальна загальнополітична організація, яка створена для підтримки та зміцнення міжнародного миру, безпеки та розвитку співробітництва між країнами. Статут ООН підписала 51 держава на конференції у *Сан-Франциско* (США) 26 червня 1945 р., невдовзі після завершення Другої світової війни. Він набув чинності 24 жовтня 1945 р. Ця дата відзначається як День ООН. Україна є членом ООН з моменту утворення цієї організації. Місцем перебування центральних установ ООН є *Нью-Йорк* (США). Окремі представництва цієї організації є у *Відні* (Австрія), *Женеві* (Швейцарія), *Найробі* (Кенія) та інших містах.

Емблема ООН

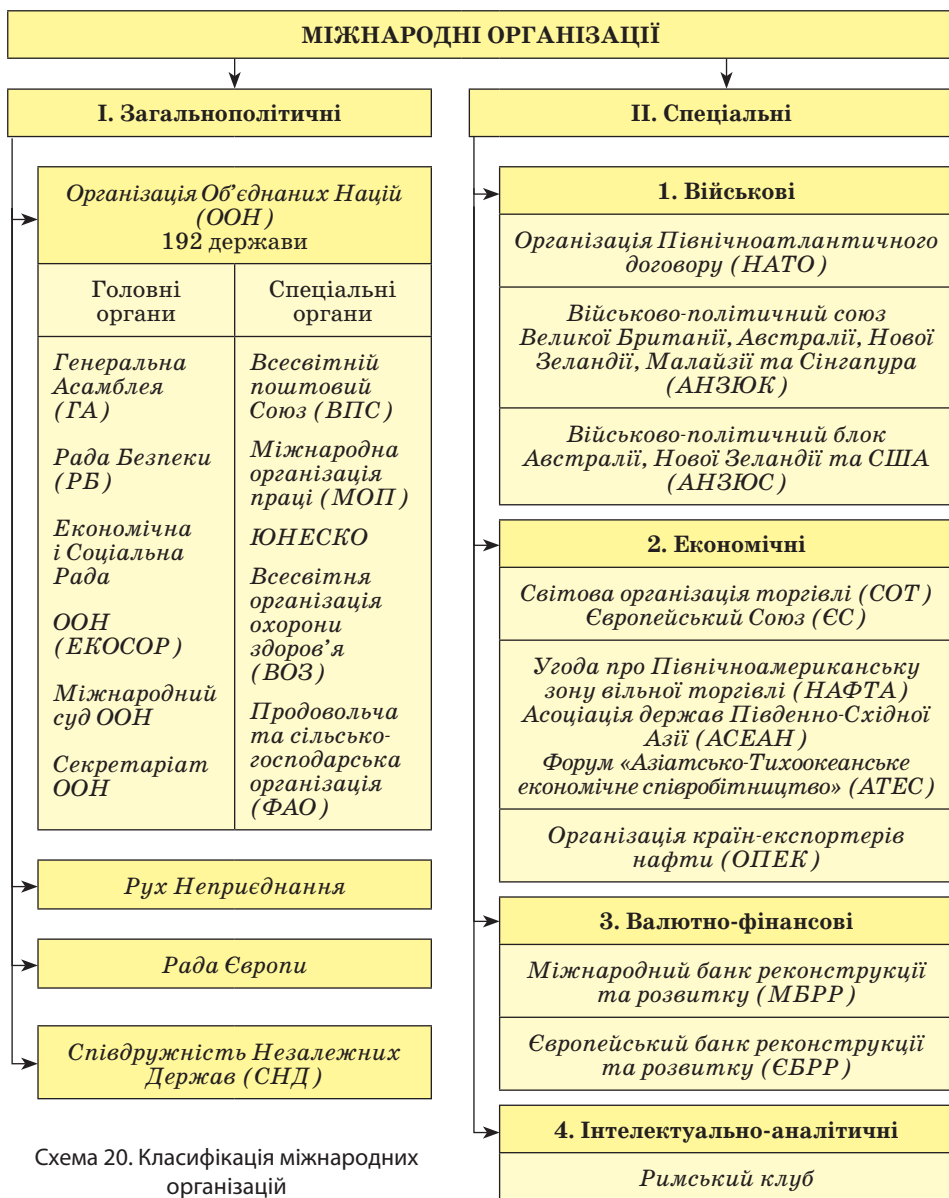

Схема 20. Класифікація міжнародних організацій

Існують спеціальні організації ООН з певних питань, зокрема, такі: Всесвітній поштовий союз (ВПС), Міжнародна організація праці (МОП), Організація з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО), Всесвітня організація охорони здоров'я (ВОЗ), Всесвітня метеорологічна організація (ВМО), Організація з питань промислового розвитку (ЮНІДО), Продовольча та сільськогосподарська організація (ФАО), Міжнародний банк реконструкції та розвитку (МБРР), Міжнародний валютний фонд (МВФ) та ін.

Рух неприєднання — міжнародна загальнополітична організація, що охоплює понад 100 країн світу з Африки, Латинської Америки, Азії, Європи. Створена у 1961 р. Штаб-квартира її — у *Белграді* (Сербія). Метою Руху неприєднання є підтримка миру та неприєднання до військових блоків.

Рада Європи (РЄ) — одна з найвпливовіших та найчисленніша міжнародна організація в Європі. Заснована у 1949 р. Штаб-квартира — у *Страсбурзі* (Франція). Тепер її членами є понад 40 європейських держав. У 1995 р. до Ради Європи вступила Україна. Головними напрямками роботи організації є реалізація прав людини, гуманітарного, правового та соціально-економічного співробітництва, співпраці в сфері культури, екології, інформації.

Співдружність незалежних держав (СНД) була створена у грудні 1991 р. після розпаду Радянського Союзу. Її засновниками стали Росія, Україна і Білорусь. На сьогодні налічує 11 країн-учасниць. Головним органом СНД є Рада голів держав та урядів, що збирається за потреби в одній із столиць країн-членів. Секретаріат, що виконує організаційні функції, перебуває у *Мінську* (Білорусь). Головним завданням СНД є координація зусиль країн у військовій, господарській та соціальній сферах.

Прапор СНД

Спеціальні організації. З військово-політичних міжнародних організацій найвпливовішою є **Організація Північноатлантичного договору (НАТО)**. Вона об'єднує 28 країн Європи та Північної Америки. Угоду про створення військово-політичного блоку було підписано у Вашингтоні в 1949 р. Штаб-квартира НАТО — в *Брюсселі* (Бельгія). Основними завданнями НАТО нині є гарантування безпеки країнам-учасницям, колективна оборона, підтримання стабільності в зоні Північної Атлантики. У 90-х рр. ХХ ст. почалося розширення НАТО на схід. З 1999 р. новими членами цієї організації стали Польща, Чехія та Угорщина, з 2004 р. — Латвія, Литва, Естонія, Словаччина, Румунія, Болгарія, Словенія, з 2008 р. — Албанія та Хорватія. Україна активно співпрацює з НАТО.

Прапор НАТО

Глобальною міжнародною економічною організацією є **Світова організація торгівлі (СОТ)**, створена у 1995 р. Штаб-квартира — в *Женеві* (Швейцарія). Мета організації — допомога виробникам товарів та послуг, експортерам та імпортерам у веденні їх бізнесу. Членами СОТ є 153 країни. Кожна з них зобов'язана надавати іншим членам організації режим найбільшого сприяння в торгівлі. Україна увійшла у СОТ у 2008 р.

Емблема СОТ

Найпотужнішою регіональною економічною та політичною міжнародною організацією є **Європейський Союз (ЄС)**, який об'єднав 27 країн Європи. Він почав створюватися в 50-х рр. ХХ ст. Сучасну назву дістав у 1993 р.

Прапор Євросоюзу

З 1991 р. його членами є *Велика Британія, Франція, Німеччина, Італія, Нідерланди, Бельгія, Люксембург, Данія, Ірландія, Греція, Іспанія, Португалія*. З 1995 р. новими членами ЄС стали *Австрія, Швеція та Фінляндія*. У 2004 р. до складу ЄС увійшли ще 10 країн: *Естонія, Латвія, Литва, Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Словенія, Кіпр, Мальта*. У 2007 р. — *Болгарія та Румунія*. Головною метою організації є економічна та політична консолідація. В ході глибоких інтеграційних процесів був створений єдиний внутрішній ринок країн, вони перейшли до «єдиного простору» з прозорими кордонами для вільного пересування товарів, послуг, капіталів та населення. У 1992 р. в голландському місті Маастріхті 12 перших членів ЄС ухвалили угоди про політичний та валютно-фінансовий союз. Це означало проведення спільної зовнішньої політики та запровадження з 1 січня 1999 р. єдиної грошової одиниці — євро. У 2005 р. Україна проголосила пріоритетний курс на європейську інтеграцію.

Прапор НАФТА

Другим великим міжнародним регіональним угрупованням є *Угода про Північноамериканську зону вільної торгівлі* (прийняте скорочення за англійською назвою — **НАФТА**). Початком її формування були міждержавні угоди *США та Канади* 1989 р. про утворення між ними зони безподаткової торгівлі. У 1992 р. до них приєдналася *Мексика*. Метою організації є усунення протягом 10–15 років усіх мит та обмежень у торгівлі між трьома країнами, взаємне відкриття ринків для державних закупівель, спільний захист інтелектуальної власності тощо. Фінансує торговельні операції між країнами-учасницями Північноамериканський банк розвитку.

Потужним регіональним угрупованням є *Асоціація держав Південно-Східної Азії (АСЕАН)*. Вона була заснована у 1967 р. Нині членами АСЕАН є 10 країн: *Індонезія, Малайзія, Таїланд, Філіппіни, Сінгапур, Бруней, Камбоджа, В'єтнам, Лаос та М'янма*. Держави проголосили своєю метою сприяння економічному, соціальному та культурному розвитку країн-учасниць, забезпечення спільної оборони.

У 1989 р. за ініціативою Австралії було створено велике регіональне угруповання країн, що виходять до берегів Тихого океану, — *Форум «Азіатсько-Тихоокеанське економічне співробітництво» (АТЕС)*. Нині до нього входять 20 дуже різних за рівнем економічного розвитку держав. Серед них є високорозвинені країни (*США, Канада, Японія, Австралія, Нова Зеландія*), країни, що розвиваються (*Бруней, Індонезія, Республіка Корея, Малайзія, Папуа-Нова Гвінея, Сінгапур, Таїланд, Тайвань, Філіппіни, Чилі, Перу*), країни планової економіки (*Китай та В'єтнам*) та країна з перехідною економікою (*Росія*). Форум має лише консультативну роль, проте в його рамках виробляються правила єдиної регіональної торгівлі, інвестиційної діяльності, економічного та технічного співробітництва.

Розвиток інтеграційних процесів на Близькому Сході призвів до утворення **Ліги арабських держав (ЛАД)** — регіонального угруповання, що об'єднало 22 країни Південно-Західної Азії та Північної Африки. Організація була заснована у 1945 р. Її статут передбачає координацію дій країн-учасниць у політичній, військовій та економічній сферах, заборона використання сили для врегулювання суперечок між членами ЛАД та вимагає поваги до режимів, що існують у країнах.

У 2002 р. на зборах африканських держав у Південній Африці було проголошено створення регіональної організації **Африканський Союз (АС)**, до якого вступили усі незалежні країни континенту, окрім Марокко. Адміністрація АС знаходиться в *Аддис-Абебі* (Ефіопія).

З-поміж галузевих міжнародних економічних угруповань найвідомішою є **Організація країн-експортерів нафти (ОПЕК)**, на членів якої припадає понад 1/3 світового видобутку цієї енергетичної сировини. ОПЕК була створена у 1960 р. для колективного захисту інтересів країн-експортерів нафти, встановлення на неї єдиних цін, підвищення прибутків від продажу сировини та створення власної нафтопереробної промисловості. Нині до ОПЕК входять 11 країн з трьох частин світу: в Азії це ряд країн *Перської затоки* та *Індонезія*, в Африці — *Алжир, Лівія, Нігерія, Габон, Ангола*, у Латинській Америці — *Венесуела* та *Еквадор*. Статус спостерігача в ОПЕК має *Росія*.

Подібні економічні інтереси відстоюють також країни-учасниці галузевих угруповань **СипЕК** та **ІБА**. До першої входять 5 країн-експортерів мідних руд (*Перу, Чилі, Замбія, ДРК, Індонезія*), до другої — 9 країн-експортерів бокситів (*Австралія, Ямайка, Домініканська Республіка, Гайана, Суринам, Гвінея, Гана, Сьєрра-Леоне, Індонезія*).

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Суверенні держави є членами міжнародних організацій, які за своїм значенням поділяються на загальнополітичні (ООН, Рада Європи, Європейський парламент, СНД) і спеціальні: військові (НАТО), економічні (СОТ, ЄС, ОПЕК), валютно-фінансові, інтелектуально-аналітичні та ін.
- Найважливішою глобальною організацією є Організація Об'єднаних Націй (ООН), що створена для зміцнення миру, безпеки та розвитку співробітництва між країнами. Нині до неї входять 192 незалежні держави.
- За територіальним охопленням країн одні міжнародні організації є глобальними (ООН, СОТ), інші — регіональними (зокрема ЄС, НАФТА, АСЕАН, Африканський Союз).

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Коли виникла мережа світових організацій?
2. На які групи за функціями та охопленням території поділяють міжнародні організації?
3. Які головні цілі Організації Об'єднаних Націй?
4. Назвіть приклади різних за функціями спеціальних міжнародних організацій?
5. До яких міжнародних організацій входить Україна?

ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ

- Найменшою за площею державою світу є Ватикан — держава-місто та центр римо-католицької церкви, резиденція її глави — Папи Римського. Знаходиться у західній частині Риму. Площа становить 0,44 км². У Римі та його околицях Ватикану належать три всесвітньо відомі палаци: Санта-Марія Маджоре, Сан-Джованні ін Латерано та Сан-Пабло. У Ватикані немає постійних мешканців. Його обслуговують майже 2,5 тис. працівників. Під час перебування на службі їм надається ватиканське підданство. Папська держава чеканить власну монету, про яку мріють нумізмати.
- Із 29 світових монархій 16 є королівствами. У Європі це Велика Британія, Данія, Іспанія, Норвегія, Швеція, Бельгія, Нідерланди; в Азії — Таїланд, Камбоджа, Бутан, Саудівська Аравія, Йорданія; в Африці — Марокко, Лесото, Свазіленд; в Океанії — Тонга. Існують 4 емірати, і всі вони — в Азії: Кувейт, Катар, Бахрейн, Об'єднані Арабські Емірати (ОАЕ). Є у світі 3 князівства (європейські держави-карлики Андорра, Монако, Ліхтенштейн) і 3 султанати (азійські країни Бруней, Малайзія, Оман). Імперією є Японія, герцогством — Люксембург, папською державою — Ватикан.
- Найстарішою у світі монархією є Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії. Королева має право скликати та розпускати парламент, призначати та звільняти від служби прем'єр-міністра, затверджувати закони, нагороджувати та надавати помилування. Країною керує «уряд її величності». Закони проголошуються ім'ям королеви. Гроші друкує королівський монетний двір, листи розсилає королівська пошта, причому урядова кореспонденція — з написом «На службі її Величності». На дипломатичних обідах перший тост — за королеву. На будь-якій англійській поштовій марці є зображення королеви.
- Саудівська Аравія — типова абсолютна монархія. У ній король є одночасно главою держави, прем'єр-міністром, головнокомандувачем збройних сил, верховним суддею та главою Саудівських мусульман. Спадковий принц є першим заступником прем'єр-міністра, безпосередньо керує урядом, який призначається королем. Усі провідні міністерські посади обіймають члени королівської родини. А вона чимала. Першим королем Саудівської Аравії з 1932 р. був Абдель Азіз Ібн-Сауд. Його ім'я й дало назву країні. Він мав 36 синів та ще більше дочок. Тепер його нащадків у країні понад 6 тисяч. Вони займають усі вищі державні посади. Діяльність політичних партій та профспілок у країні офіційно заборонена.
- Нетиповою для монархії є форма правління в Об'єднаних Арабських Еміратах (ОАЕ). Держава є федерацією, що складається із 7 еміратів (князівств). Кожен з еміратів є абсолютною монархією і має великий ступінь самостійності. За конституцією найвищим органом державної влади є Вища рада, що складається з правителів еміратів. З-поміж себе вони обирають президента на 5 років.

ЗАВДАННЯ І ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ПЕРЕВІРКИ НАВЧАЛЬНИХ ДОСЯГНЕНЬ З ТЕМИ «ПОЛІТИЧНА КАРТА СВІТУ»

І рівень. Тестові завдання

Знайдіть правильні відповіді

1. Суверенні політичні утворення, що мають владу на певній території та ведуть на ній господарську діяльність — це:
а) колонії;   б) держави;   в) країни.
2. Головною властивістю політичної карти є:
а) стабільність;   б) строкатість;   в) динамічність.
3. Які європейські держави створили перші колоніальні імперії в період Великих географічних відкриттів:
а) Італія;   б) Німеччина;   в) Іспанія;
г) Англія;   г) Португалія;   д) Франція.
4. Які країни мали найбільші за площею та кількістю населення колоніальні володіння:
а) США;   б) Іспанія;   в) Росія;
г) Франція;   г) Англія;   д) Нідерланди.
5. Які зміни відбулися на політичній карті світу після Другої світової війни:
а) розпад Австро-Угорщини;   б) розділ Німеччини;
в) об'єднання Німеччини;   г) розпад Радянського Союзу;
г) утворення держави Ізраїль;   д) розпад колоніальних імперій;
е) утворення Югославії.
6. Скільки суверенних держав існує на сучасній політичній карті світу:
а) понад 240;   б) 193;   в) 185;   г) близько 40.
7. Організацію Об'єднаних Націй (ООН) за своїм значенням відносять до утворень:
а) загальнополітичних; б) економічних;
в) військових;   г) валютно-фінансових.
8. Україна є членом таких міжнародних організацій, як:
а) ООН;   б) НАТО;   в) ЄС;
г) Рада Європи;   г) СНД;   д) Рух Неприєднання.
9. Які з перелічених країн належать до «Великої сімки»:
а) Росія;   б) США;   в) Німеччина;
г) Україна;   г) Австралія;   д) Італія;
е) Іспанія;   є) Японія.
10. Які з названих країн є новими індустріальними:
а) Японія;   б) Ізраїль;   в) Республіка Корея;
г) Мексика;   г) Китай;   д) Сінгапур.
11. Які з перелічених країн належать до конституційних монархій:
а) Ватикан;   б) Японія;   в) Саудівська Аравія;
г) США;   г) Велика Британія;   д) Австралія;
е) Індія;   є) Марокко.
12. Які з перелічених країн належать до федеративних:
а) Бразилія;   б) Росія;   в) Франція;   г) Польща;
г) Малайзія;   д) Канада;   е) Китай.

II рівень.**Самостійні та практичні роботи**

1. Дайте визначення понять: «політична карта світу», «державний кордон», «республіка», «абсолютна монархія», «унітарна держава», «федерація», «конфедерація».
2. Заповніть узагальнюючу таблицю «Типологія країн світу», вписуючи приклади держав до кожної з колонок.

Типологія країн світу**Зразок**

I. Високорозвинені країни	II. Країни, що розвиваються	III. Країни з перехідною економікою	IV. Країни з плановою економікою

3. Запишіть приклади країн з різними формами державного ладу у таблицю «Державний устрій країн світу»

Державний устрій країн світу**Зразок**

Форми правління	Адміністративно-територіальний устрій	
	унітарний	федеративний
Республіки		
Конституційні монархії		
Абсолютні монархії		
Держави у складі Брит. Співдружності		

4. Вкажіть, членами яких міжнародних організацій є перелічені країни: США, Росія, Японія, Україна, Білорусь, Італія, Індія, Китай, Австрія, Велика Британія, Франція, Туреччина (у відповідному місці в таблиці поставте знак "+").

Міжнародні організації**Зразок**

Назви країн	Міжнародні організації						
	ООН	Рада Безпеки ООН	НАТО	СНД	ЄС	Рада Європи	Рух Неприєднання
США							

III рівень.**Аналітичні завдання та порівняльні характеристики**

1. Порівняйте зміни на політичній карті світу, що відбулися внаслідок Першої та Другої світових війн у XX ст.

Зразок

Події, що відбулися	Зміни на політичній карті світу	
	після Першої світової війни	після Другої світової війни
Розпад держав		
Об'єднання держав		
Утворення нових держав		
Перерозподіл колоній		

2. Порівняйте різні за рівнем економічного розвитку групи країн:
  - а) країни «Великої сімки» та нові індустріальні країни;
  - б) переселенські країни та країни середнього рівня економічного розвитку;
  - в) нафтодобувні країни та найменш розвинені країни. Результати порівняння запишіть у таблицю.

Зразок

Риси порівняння	Групи країн	
Прибутки на душу населення		
Рівень індустріалізації (високий, середній, низький)		
Галузевий склад промисловості (багатогалузевий, вузькоспеціалізований)		
Роль невиробничої сфери		
Вплив на світові політичні процеси		

3. Дайте характеристику політико-географічного положення (ПГП) однієї з країн світу (за вибором). Результати запишіть у таблицю. Зробіть висновок про ступінь вигідності політико-географічного положення даної країни.

Зразок

Політико-географічне положення

№	План характеристики	Характеристика ПГП країни
1	Назви прикордонних держав	
2	Участь сусідніх держав у військових блоках та міжнародних організаціях	
3	Осередки регіональних конфліктів у сусідніх країнах	
4	Територіальні претензії країн-сусідів до даної держави	

Теми для самостійної підготовки доповідей

1. З історії виникнення перших держав світу.
2. Залишки колоніалізму на сучасній політичній карті світу.
3. Спірні території та «гарячі точки планети».
4. ООН: сучасні проблеми та пріоритетні напрями роботи.
5. Участь України у міжнародних організаціях.
6. Особливості державного устрою країн-карликів.
7. Швейцарія – єдина конфедерація у світі.
8. Унікальність форми правління Лівії.
9. Найбагатші країни світу: формула успіху.

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ

Тема 2

ВИВЧАЮЧИ ТЕМУ, ВИ

ОЗНАЙОМИТЕСЯ З:

- новими поняттями: «демографічний вибух», «демографічна криза», «демографічна політика», «сальдо міграцій», «урбанізація», «субурбанізація», «хибна урбанізація», «мегаполіс»;
- даними про кількість населення світу, окремих регіонів, найбільших країн та причинами, що впливають на неї;
- відомостями про найбільші народи та найпоширеніші мови світу;
- світовими й національними релігіями та їх поширенням на планеті;

НАВЧИТЕСЯ:

- характеризувати типи відтворення населення, особливості вікової та статеві структури населення; визначати напрями основних міграційних потоків; описувати структуру зайнятості населення та відмінність її за регіонами;
- порівнювати темпи, рівні, форми урбанізації країн та регіонів;
- аналізувати текстові, картографічні та статистичні матеріали з метою визначення специфіки відтворення, складу і розміщення населення у різних регіонах світу.

АНОНСУВАННЯ ТЕМИ

На думку вчених, за весь час існування цивілізації змінилося 20 тисяч людських поколінь. У різні часи на нашій планеті проживало 80 млрд чоловік. Скільки ж землян нині? Наскільки швидко надалі зростатиме чисельність населення? Чи може держава впливати на рівень народжуваності?

Кого ж більше на планеті: чоловіків чи жінок? Чи все працездатне населення забезпечене роботою? Люди часто змушені змінювати місце проживання. Які причини спонукають їх до переїздів? Чого шукають вони далеко від батьківщини?

На Землі живе багато народів, які говорять різними мовами. Які мови найбільш розповсюджені на Землі? Як зміни на політичній карті світу впливали на поширення мов? Особлива роль у духовному житті людини завжди належала релігії. Які ж релігії нині поширені на планеті? Чому одні з них сповідуються багатьма народами, а інші — лише одним?

У сучасному світі дедалі більше людей живе у містах. Саме з містом тепер пов'язана основна господарська діяльність людини. Чому міста «розповзаються», поглинаючи передмістя? Чому одні міста виглядають привабливо, а інші перетворюються на перенаселені нетрі?

Нині людство стало об'єктом докладного вивчення багатьох суспільних наук. Ми розглянемо їхні висновки та прогнози. Простежимо, як загальносвітові процеси та гострі сучасні проблеми населення виявляються в нашій державі.

§ 6. Кількість населення та її зміни

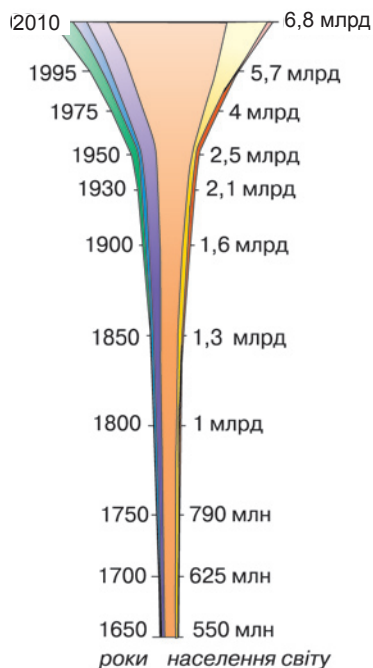
Динаміка зростання населення світу. Скільки нас на планеті? Чи загрожує Землі перенаселення? Яку кількість людей вона здатна прогодувати? Ці питання хвилюють фахівців, що турбуються про майбутнє нашої планети. Наука, що вивчає народонаселення, називається *демографією* (з грец. — *народоопис*).

Щоб визначити кількість населення окремої країни, проводять переписи. Перші спроби оцінити чисельність населення всього світу було зроблено в другій половині XVII ст. А в XIX ст. здобуто перші офіційні дані про чисельність населення країн Європи та ряду країн Америки. Тепер у більшості держав світу переписи проводяться регулярно, переважно один раз на 5-10 років. Останній перепис населення України відбувся в грудні 2001 р.

На сьогодні більшість учених вважає, що людина сучасного виду з'явилася близько 50 тис. років тому. А нині у світі вже проживає понад *6,8 млрд чол.* (2010 р.). Як швидко відбувалося зростання населення на Землі?

Цікаво, що 15 тис. років тому на всій планеті було 3 млн чол., майже стільки, скільки нині живе у Києві. На початку нашої ери, за різними оцінками, у світі налічувалося 200–250 млн чол., що втричі менше від сучасного населення Європи. За часів існування Київської Русі у світі проживало близько 350 млн чол. А лише 350 років тому населення Землі ледь сягало 550 млн чол. (*графік 1*). Тільки у 1820 р. населення Землі досягло 1 млрд чол. Це було початком стрімкого зростання кількості населення — «демографічного вибуху». В історії людства умовно виділяють два «демографічних вибухи», які мають свої особливості. *Перший* з них відбувався у XVIII–XIX ст. в розвинених країнах Західної Європи після так званих промислових революцій.

Особливо швидке зростання кількості населення світу спостерігалось в XX ст. Протягом минулого століття відбувся *другий* «демографічний вибух», який триває й нині. Найвищі темпи природного приросту населення сьогодні спостерігаються у бідних країнах, що розвиваються. Народжуваність у цих країнах традиційно була і залишається дуже високою. Але раніше через значну смертність населення природний приріст був невисоким. Після розпаду колоніальних

Графік 1. Зростання кількості населення світу

Населення світу

Спробуйте пояснити, які причини зумовлювали повільні темпи зростання кількості населення впродовж попередніх багатьох тисяч років.

імперій виникло багато незалежних держав в Африці, Азії, Океанії. Внаслідок економічних реформ та підвищення рівня медичного обслуговування смертність різко знизилася, а показник природного приросту пішов угору.

З «демографічним вибухом» у країнах, що розвиваються, пов'язано багато соціальних проблем. У цих країнах проживає 75 % населення світу, і тут зосереджено 90 % усіх неписьменних, голодуючих і безробітних планети.

Проте, починаючи з 70-х рр. XX ст., спостерігається тенденція до поступового уповільнення темпів природного приросту населення Землі. Під «демографічного вибуху» вже подолали латиноамериканські та азіатські країни, що розвиваються, на його вершині залишаються країни Африки.

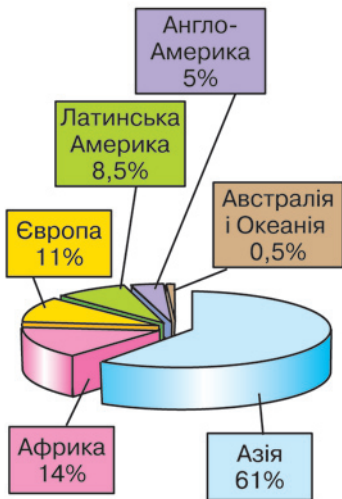
У наш час більшість населення світу сконцентровано саме в регіонах, де спостерігається «демографічний вибух». Так, в Азії проживає понад 61 % населення планети. В останні роки Африка, випереджаючи Європу, вийшла на друге місце: тут тепер проживає майже 14 % населення (діаграма 1).

Однак не в усіх регіонах сучасного світу спостерігається явище «демографічного вибуху». Зокрема, в Європі відбувається протилежний процес — «демографічна криза», тобто значне уповільнення темпів приросту населення.

Чи безмежно зростатиме населення Землі? На це запитання немає однозначної відповіді. Більшість фахівців вважають, що протягом найближчих ста років збільшення кількості землян триватиме, але повільнішими темпами. Поступово населення перейде до нульового приросту. Цей процес уже охопив країни Європи. За ними підуть тим самим шляхом інші розвинені держави світу. Найпізніше стабілізація чисельності населення відбудеться в найбідніших країнах, що розвиваються. Вважають, що на початку XXII ст. зростання кількості населення планети зупиниться на позначці 11–12 млрд чол.

На динаміку чисельності населення різних регіонів та країн впливають два основних процеси: природний і механічний рух населення.

Зміна кількості населення в результаті біологічних процесів народжуваності та смертності називається природним рухом населення. Різниця кількості народжених і кількості померлих за певний період становить природний приріст населення. Показники народжуваності, смертності та природного приросту вимірюються на 1 тисячу осіб за рік.

Діаграма 1. Частка населення регіонів світу

На показники природного руху населення впливають три основні групи причин: біологічні, соціальні та історичні. *Біологічні* чинники були визначальними для характеру відтворення населення з давніх-давен до XVIII ст. При цьому рівень народжуваності й смертності був дуже високим, внаслідок чого природний приріст — низьким. Пізніше на перший план вийшли *соціальні* причини, матеріальні умови життя. До них належать: рівень розвитку медицини, санітарно-гігієнічні норми праці та побуту, національні й релігійні традиції, рівень добробуту родини, ступінь залучення жінки до суспільного життя, зростання частки міського населення тощо. Через ці причини спочатку знизився рівень смертності, що зумовило «демографічний вибух», а з XX ст. істотно знизився й рівень народжуваності в розвинених країнах, що призвело там до «демографічної кризи». Головними *історичними* причинами, які впливають на природний рух населення, є війни, голодомори, революції, екологічні негаразди. З ними пов'язані не лише прямі втрати населення, а й побічні, тобто ненародження дітей через загибель чи важкі хвороби дорослих людей. Протягом XX ст. вплив цих чинників особливо зріс.

Пригадайте, які історичні події в XX ст. вплинули на природний рух населення в країнах Європи та в Україні.

Типи відтворення населення. Залежно від переважання впливу тих чи інших причин на природний рух населення у світі склалося два основних *типи відтворення населення*, характерні для різних типів країн (*схема 21*).

Для *першого типу відтворення населення* характерні низькі та дуже низькі показники народжуваності (10–20 чол./тис.) і невисока смертність (9–12 чол./тис.), тому й низький природний приріст (4–8 чол./тис.). Такий тип відтворення здебільшого властивий *високорозвиненим країнам* світу. Він спостерігається в Європі, Північній Америці, Австралії, Новій Зеландії, Японії. Низький рівень народжуваності тут пов'язують зі зростанням ролі жінки у суспільному житті, відсутністю ранніх шлюбів, підвищенням рівня культури суспільства, поширенням міського способу життя, «подорожчанням дитини», тобто збільшенням витрат на її утримання та освіту. На природний приріст населення тут також вплинули негативні екологічні чинники, що спричиняють зростання спадкових хвороб та дитячої смертності.

Перший тип відтворення характерний також для більшості європейських країн з перехідною економікою,

Схема 21. Типи відтворення населення

зокрема й для України. Тут головним чинником є економічна криза і, як наслідок, досить низький рівень матеріального забезпечення родин.

З першим типом відтворення населення пов'язано багато проблем. Одна з них — «старіння нації», тобто зростання частки людей літнього віку. Тривалість життя у цих країнах висока. Найвищі її середні показники демонструють Японія (81,8 років), Австралія (79,8 років), Швеція (79,6 років), Канада (79,4 років), Франція (78,8 років), Нідерланди (78,3 років), Велика Британія (77,7 років), США (77,1 років). Хоча вчені вважають, що середня видова тривалість людського життя може сягати 110–140 років. В Україні нині цей показник становить 68 років (2007 р.).

«Старіння нації» зумовлює зменшення частки працездатного населення, посилює тиск на медичні та соціальні установи, важким тягарем податків лягає на плечі працюючих, а також призводить до подальшого зниження природного приросту населення.

У деяких країнах Європи спостерігається явище депопуляції, коли рівень смертності вищий за народжуваність. При цьому від'ємний природний приріст поступово призводить до вимирання населення. До цієї групи потрапили такі високорозвинені країни: Німеччина (-1,1 чол./тис.), Італія (-0,9 чол./тис.), Австрія (-0,01 чол./тис.), Швеція (-0,6 чол./тис.). Тут явище депопуляції пояснюють високою часткою літніх людей, великою зайнятістю чоловіків та жінок у виробництві, значним відсотком розлучень, наслідками Другої світової війни. З 90-х рр. XX ст. депопуляція почала поширюватися й у країнах з перехідною економікою: у Болгарії (-6,6 чол./тис.), Угорщині (-4 чол./тис.), Чехії (-1,8 чол./тис.), Румунії (-1,5 чол./тис.), Словенії (-0,6 чол./тис.), Латвії (-7 чол./тис.), Естонії (-5,1 чол./тис.), Литві (-3 чол./тис.), Україні (-5,6 чол./тис.), Росії (-5 чол./тис.).

Другий (розширений) тип відтворення населення характерний для країн, що розвиваються, та азіатських країн з перехідною економікою. Тож він поширений в Африці, Азії, Латинській Америці, Океанії (*діаграма 2*). Це саме ті регіони світу, де відбувся «демографічний вибух» у XX ст. Цьому типу відтворення населення притаманні високі й дуже високі показники народжуваності (29–50 чол./тис.) і порівняно низька смертність (7–12 чол./тис.). Ці чинники спричиняють високий природний приріст (18–30 чол./тис.). Найвищий природний приріст у світі має арабська країна Оман — 49 чол./тис.

Високим показникам приросту сприяють традиційно великі родини (в середньому з 6 осіб), ранні шлюби, залежне становище жінки у родині, переважання сільського способу життя, релігійні забобони тощо. Після зниження рівня смертності в цих країнах за останні 50 років зросла й середня тривалість життя: в Африці — з 38 до 53 років, в Азії — з 41 до 63 років, у Латинській Америці — з 52 до 67.

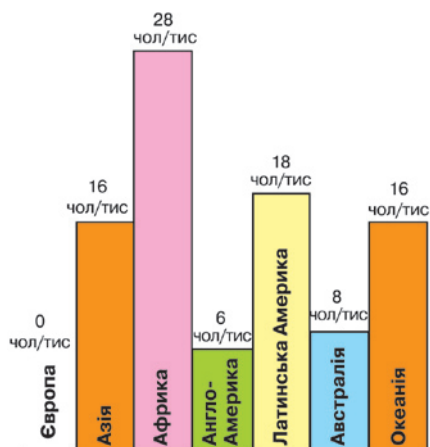
Країни з другим типом відтворення мають багато проблем, пов'язаних з неконтрольованим високим приростом населення. Це й нестача продуктів харчування, і безробіття, і брак коштів на розвиток соціальної сфери — освіти, науки, культури, медицини.

Демографічна політика. Обидва типи відтворення населення породжують проблеми. Тому більшість країн світу намагаються контролювати природний приріст населення у бажаному напрямі, проводячи демографічну політику — систему державних заходів з регулювання народжуваності в необхідному для держави напрямку. Нині майже 130 країн ведуть активну демографічну політику, зокрема це всі високорозвинені держави та понад 80 тис, що розвиваються.

У розвинених країнах з першим типом відтворення демографічна політика спрямована на стимулювання народжуваності. Перші спроби в цьому напрямі зробила Франція ще в XIX ст. Тепер багато країн стимулюють народжуваність. До основних заходів належать відпустки для догляду за дитиною, виплати при народженні немовляти, щомісячні виплати на дитину, істотне збільшення виплат на другу, третю та всіх наступних дітей, першочергове право на одержання квартири родинам з дітьми тощо.

Більшість країн з другим типом відтворення населення вживають заходів для зменшення народжуваності. Активну демографічну політику в XX ст. проводили Японія, Китай та Індія. Основними напрямками її були правовий, економічний та морально-психологічний тиск на населення. Законами, зокрема, збільшено вік можливого вступу до шлюбу в Індії для жінок — до 18 років (замість 12), для чоловіків — до 21 року (замість 14). У Китаї заборонено одружуватися молоді, що здобуває освіту у вищих навчальних закладах, до закінчення навчання. Законом обмежується кількість дітей: в Китаї дозволено мати одну дитину, в Індії та В'єтнамі — дві. У Китаї держава сплачує кошти на утримання однієї дитини, водночас стягуючи великі штрафи за другу. В Індії пропагується здорова, щаслива, забезпечена родина з двома дітьми. Найважче здійснюється демографічна політика в арабських країнах через релігійні та національні традиції, принижене становище жінки в суспільстві. Практично стоїть осторонь політики планування родини і більша частина країн африканського континенту.

Демографічна політика є певним обмеженням прав людини. Тому, наприклад, у США громадянам надається повна свобода вибору щодо кількості дітей, хоча й забезпечується допомога багатодітним родинам через систему податкових пільг.

Діаграма 2. Середньорічний приріст населення регіонів світу

Населення світу

Пригадайте, які заходи демографічної політики здійснюються в Україні.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Нині на планеті проживає понад 6,8 млрд чол. Протягом історії людства кількість населення зростала нерівномірно: до кінця XVIII ст. дуже повільно, а потім швидкими темпами. Стрімке зростання кількості населення в світі дістало назву «демографічного вибуху». В наш час «демографічний вибух» відбувається в країнах, що розвиваються, де у зв'язку з цим гостро постали проблеми голоду, безробіття, неосвіченості. Високорозвинені країни переживають «демографічну кризу» — значне уповільнення темпів приросту населення.
- Існують два типи відтворення населення. Перший тип притаманний розвиненим країнам з низькими показниками природного приросту населення. Наслідками його є «старіння нації», а інколи і депопуляція (від'ємний природний приріст). Для країн, що розвиваються, характерний другий тип відтворення населення з високою народжуваністю та порівняно низькою смертністю й тому дуже значними показниками природного приросту. Це зумовлює багато соціальних та економічних проблем. Обидва типи відтворення потребують проведення демографічної політики.

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Скільки у світі нині проживає людей?
2. Якими темпами і чому протягом різних етапів історії людства йшло зростання кількості населення?
3. Що таке «демографічний вибух»?
4. Які ви знаєте типи відтворення населення? Порівняйте їх.
5. Для чого уряди держав проводять демографічну політику? На що вона спрямована в країнах з різними показниками природного приросту населення?

§ 7. МІГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ

Що таке міграції та їх основні види. На кількість населення певного регіону чи окремої країни, окрім природного руху, впливають переміщення людей по території — механічний рух населення. Його називають *міграціями* (з лат. — *переселення*).

Міграції можуть бути *сезонними, тимчасовими* та *на постійне місце проживання*. За напрямом переїзду розрізняють міграції *внутрішні*, тобто в межах країни, і *зовнішні* — до інших держав.

Зовнішні міграції в історії людства істотно вплинули на освоєння світу, а також на расовий, національний, релігійний склад населення. Зовнішні міграції масового характеру спричиняють значні зміни чисельності населення країн та цілих регіонів.

Виїзд за межі країни на постійне місце проживання називають *еміграцією* (з латинської — *виселення*), а самих переселенців — *емігрантами*. В'їзд громадян на постійне місце проживання до країни дістав назву *імміграція* (від лат. — *вселяюся*), а людей, що приїждять, називають *іммігрантами*. Різниця між кількістю емігрантів та іммігрантів — це *сальдо міграцій*. Воно може бути додатним, якщо переважають прибулі люди, і від'ємним, якщо тих, хто залишив країну, більше, ніж прибулих.

Причини міграцій. Міграції спричиняються економічними, політичними, національними, релігійними чинниками. Головними з них завжди були *економічні* чинники. Зокрема, до еміграції спонукали освоєння незаселених територій та пошук роботи. Найбільше таких емігрантів дала Велика Британія, а розселилися вони в Америці, Австралії, Новій Зеландії, Південній Африці. У наш час спостерігається еміграція робочої сили зі слаборозвинених країн до високорозвинених. Великими осередками трудової імміграції тепер стали Західна Європа, США, а також країни Перської затоки та Південна Африка. У повоєнні роки дещо змінилися напрями переїздів. Скоротилася частка заморських міграцій, натомість внутрішньоконтинентальних стало більше.

Так, у Західній Європі працюють робітники з країн Середземномор'я (Туреччини, Італії, Іспанії, Греції, Марокко, Єгипту). Першість за кількістю тимчасових робітників у Європі посідає Німеччина. До США тепер більше їдуть з Латинської Америки (особливо з Мексики), до нафтодобувних держав Перської затоки та Південної Африки — із сусідніх країн, що розвиваються. Емігранти часто працюють на низькооплачуваних роботах, нерідко опиняються на дні суспільства.

Із 30-х рр. XX ст. виник новий різновид економічних міграцій — «*відплив умів*». Сутність його полягає у переманюванні спеціалістів високої кваліфікації з одних країн до інших. Започаткували це явище США, коли вивезли з Німеччини кілька тисяч учених-фізиків. Тепер залучають до роботи іноземних спеціалістів також країни Західної Європи та Канада. Здебільшого це вихідці з бідних країн Азії, Африки, Латинської Америки, які зазнають внаслідок «відпливу умів» матеріальних збитків та інтелектуальної шкоди. Адже вони втрачають кваліфікованих фахівців, на навчання яких витратили кошти, інші держави користуються їхніми ж здібностями. Особливо в наш час зріс попит на біологів, фізиків, хіміків, а також людей творчих професій: акторів, поетів, художників.

До *політичних причин* міграцій належать війни, революції, ліквідація колоній, зміни державних кордонів тощо. Активні міграційні потоки між німцями і поляками були спричинені наслідками Другої світової війни. Після розпаду британської, французької та португальської колоніальних імперій колоністи повернулися на батьківщину. У 90-х рр. найбільші потоки емігрантів спостерігалися на Балканах після громадянської війни, що стала наслідком розпаду Югославії на ряд суверенних держав. Ці території залишило понад 2,5 млн біженців.

Пригадайте, які історичні події пов'язані з формуванням великих міграційних потоків людей. Як вони вплинули на ситуацію в Україні?

За картою атласу «Основні міграційні потоки», визначте, які регіони та країни світу мають додатне сальдо міграцій, а які від'ємне. Назвіть основні напрями переміщення мігрантів. Які, на вашу думку, причини спонукають людей до масових переселень? Чому США, країни Західної Європи, Перської затоки та Південна Африка нині є осередками трудової міграції?

Мусульманські паломники в м. Мекка

Релігійні міграції можуть мати тимчасовий (наприклад, паломництво до святинь) чи постійний характер. Після розпаду Британської Індії на її основі утворилися дві держави, що сповідують різні релігії: Індія, де за кількістю віруючих переважають індуси, і Пакистан, де державною релігією є мусульманство (іслам). Колись представники цих двох конфесій жили поруч. Після утворення незалежних країн почалися міграційні

потоки мусульман з Індії до Пакистану, а індусів у зворотному напрямку. Ці міграції відбуваються й нині.

Трапляються міграції, що мають *національне підґрунтя*. Так, коли у 1948 р. було створено державу Ізраїль, туди тільки за перших чотири роки існування єврейської держави прибуло 700 тис. іммігрантів з країн Європи, Азії, Африки.

Останнім часом до причин міграцій додалася ще одна — *екологічна*. Люди залишають райони екологічних катастроф, де існує загроза для їхнього здоров'я та життя, і переселяються в екологічно безпечніші умови. Так сталося після катастрофи на Чорнобильській АЕС.

Сучасні міграції здебільшого контролюються державними органами, які покликані створювати сприятливі життєві умови для іммігрантів, контролювати їх кількість та склад. Існує багато міжнародних угод, що регулюють напрями міграційних потоків для раціональнішого використання робочої сили.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Механічний рух (міграції) населення — переміщення людей по території. Розрізняють внутрішні та зовнішні міграції. Еміграція — це виїзд з країни на постійне місце проживання до іншої держави, імміграція — в'їзд до країни. Різниця числа емігрантів та іммігрантів становить сальдо міграцій. Додатне сальдо міграцій характерне для більшості високорозвинених країн, від'ємне — для країн, що розвиваються.
- Міграції зумовлені різними причинами: економічними, політичними, релігійними, національними, екологічними.

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Що таке міграції? Які їх види впливають на кількість населення в межах країни?
2. Поясніть поняття: «еміграція», «імміграція», «сальдо міграцій».
3. Наведіть приклади регіонів з додатнім та від'ємним сальдо міграцій. Поясніть ваші висновки.
4. Які головні причини міграцій населення в сучасному світі?
5. Що таке «відплив умів»? Поясніть наслідки цього явища для різних країн світу.
6. Якими заходами держави можуть контролювати міграційні процеси? Для чого це необхідно?

§ 8. СТРУКТУРА НАСЕЛЕННЯ

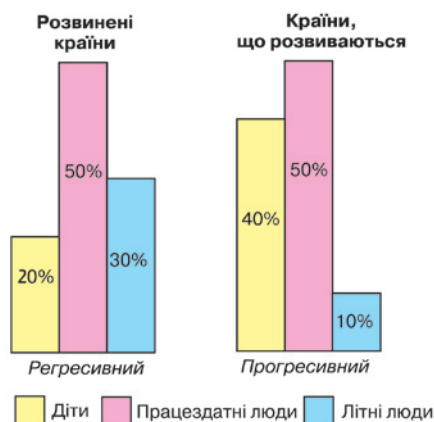
Людей можна розрізнити за багатьма ознаками: *біологічними*, даними від природи, і *соціальними*, тобто тими, що сформувалися у зв'язку із суспільним життям на певній території. До біологічних ознак належать, зокрема, раса, стать, вік, до соціальних — мова, культура, релігія.

Вікова структура населення і трудові ресурси. Тип відтворення є головним чинником, що впливає на вікову структуру населення. А від вікової структури залежить забезпеченість країни *трудовими ресурсами*. До трудових ресурсів належать люди, що здатні до праці. Частка людей працездатного віку є визначальним показником для оцінки забезпеченості країни трудовими ресурсами.

Розрізняють два типи вікової структури населення, що відповідають типам його відтворення (*схема 21, с. 39*). *Перший (регресивний) тип* вікової структури формується при першому типі відтворення населення. Для нього характерною є мала частка дітей і людей молодого віку та велика частка літніх людей. Частка людей працездатного віку становить 50—60 % (*діаграма 3*). Такий розподіл людей за віком характерний здебільшого для розвинених країн. *Другий (прогресивний) тип* вікової структури мають країни, що розвиваються за другим типом відтворення населення. Тут є дуже значною (навіть близько половини!) частка дітей і людей молодого віку при вкрай низькій частці населення літнього віку. Особи працездатного віку становлять близько 51—55 %.

Для оцінки трудових ресурсів важлива не тільки їх кількість, а й «якість». Під «якістю» розуміють кваліфікованість, що пов'язана з рівнем освіти, стан здоров'я.

Про ступінь залучення трудових ресурсів у виробництво свідчить показник *економічно активного населення*, тобто частки трудових ресурсів, що реально зайнята у господарській діяльності. Іншою групою є безробітні. Частка економічно активного населення визначається

Діаграма 3.
Типи вікової структури населення

1. Подумайте, які проблеми постають перед країнами з різними типами вікової структури. Як долають ці проблеми у розвинених країнах? Чи є можливості для розв'язання таких проблем у країнах, що розвиваються?
2. Який тип вікової структури має населення України? Перед якими проблемами внаслідок цього постала наша держава?
3. Чи існує, на вашу думку, оптимальна вікова структура населення? Якою ви її бачите?

Враховуючи названі чинники, оцініть «якість» трудових ресурсів різних типів країн.

у відсотках відносно загальної кількості мешканців країни. Вона залежить від ступеня залучення людей у виробництво (тобто наявності робочих місць), часу, що необхідний на освіту, пенсійного віку, закріпленого у законах держави. У високорозвинених країнах показник економічно активного населення становить 50–60 % загальної кількості жителів, у країнах, що розвиваються, — 30–40 %.

Неоднаковим є і розподіл економічно активного населення за сферами діяльності у виробництві. У розвинених країнах більш як половина працюючих зайняті у невиробничій сфері, тоді як у країнах, що розвиваються, 75–90 % людей працюють у сільському господарстві.

Статева структура населення. На співвідношення чоловічого і жіночого населення впливають біологічні, історичні та соціальні причини. Загалом у світі чоловіків більше на 34 млн. Це пояснюється переважанням чоловіків в азієських країнах. Адже саме в цій частині світу зосереджена більша частина людства. Висока смертність серед жінок в Азії зумовлена принизливим ставленням до них, ранніми шлюбами, численними дітородженнями, недостатнім харчуванням, постійною важкою працею.

В інших регіонах світу в основному з біологічних причин кількісно переважають жінки. У світі хлопчиків народжується більше, ніж дівчаток. Проте внаслідок більшої дитячої смертності серед представників чоловічої статі цей показник вирівнюється до 15-річного віку. Серед людей літнього віку явно переважають жінки. Генетично зумовлено, що в них середня тривалість життя на 5–8 років більша, ніж у чоловіків.

Істотно впливають на переважання жіночого населення війни. Так, у Європі ще й досі серед людей літнього віку значно більше жінок, ніж чоловіків.

Особливо це помітно в Німеччині та Австрії. У країнах «молодої еміграції» переважає чоловіче населення. Зокрема, до 70-х рр. XX ст. чоловіки переважали у населенні Австралії та Канади.

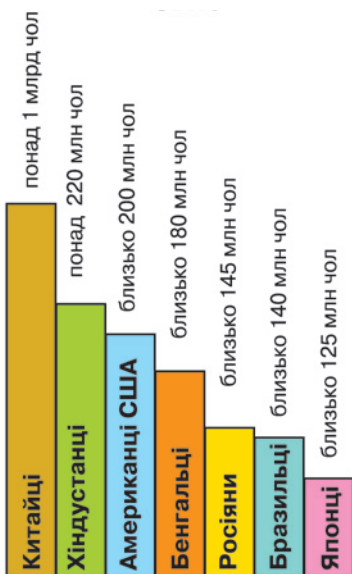
В Україні жінки становлять 54 % всього населення, а чоловіки 46 %.

Національна структура населення.

Сучасний національний склад населення світу є результатом тривалого історичного розвитку. Наука, що вивчає культуру, побут, походження та розселення народів, має назву етнографія (з грец. «етнос» — *плем'я, народ* і «графос» — *пишу*).

Слід розрізняти поняття: народ, етнос і нація. Народ — це населення певної країни. Етнос — група людей, що історично склалися на певній території і має свої мову, культуру, особливості менталітету.

Найпершою формою етносу, що історично сформувалася, було плем'я. Воно складалося з кількох родів, споріднених

Діаграма 4.
Найчисельніші народи світу

кровними ознаками. Нині племен лишилося мало. Вони ще є в Амазонії, деяких країнах Африки, Океанії, Азії.

З часом виникали міжплемінні господарські та культурні зв'язки, що вело до поступового змішування племен. Кровна спорідненість замінялася територіальною спільністю проживання. Так виникла нова форма етносу — народність. Вона складалася з близьких за походженням та мовою племен. Під час формування народностей мова одного з племен ставала спільною для всіх. Разом з цим формується спільність території, культури та господарської діяльності. Проте ці спільні ознаки ще досить нестійкі.

Нарешті, коли спільні риси мови, культури, єдність території набувають стійкого характеру, народність перетворюється в націю — останню форму етносу. Для людей, що належать до однієї нації, притаманні такі сталі спільні ознаки: єдність території, мови, культури, господарської діяльності. Усе це веде до усвідомлення людьми їхньої національної приналежності. Національність — термін, що визначає приналежність людини до певної нації або народності.

Більшість учених вважає, що в сучасному світі існує від 2 до 4 тис. націй та народностей: від найдрібніших, чисельність яких становить десятки чи сотні осіб, до найбільших — понад 100 млн чоловік. Великою вважається нація, якщо в ній налічується понад 1 млн чол. Таких націй відомо близько 310. Разом вони становлять 95,7 % всього населення планети. Українці за кількістю представників посідають 22-е місце серед націй, яких у світі близько 46 млн, зокрема на території України їх проживає 36 млн.

До найбільших за чисельністю націй, у кожній з яких налічується понад 100 млн чол., належать китайці (понад 1 млрд чол.), хіндустанці (понад 220 млн чол.), американці США (близько 200 млн чол.), бенгальці (близько 180 млн чол.), росіяни (близько 145 млн чол.), бразильці (близько 140 млн чол.) та японці (близько 125 млн чол.) (діаграма 4).

За національним складом населення виділяють три типи держав: однонаціональні, двонаціональні та багатонаціональні (схема 22).

Однонаціональними вважаються країни, в яких понад 90 % становлять представники однієї нації. До них належить більшість держав Європи, Латинської Америки, Австралія, арабські країни Аравійського півострова та Північної Африки.

За діаграмою 4 визначте місця проживання названих націй. З'ясуйте, в яких частинах світу і з яких причин сформувалися найчисленніші нації світу.

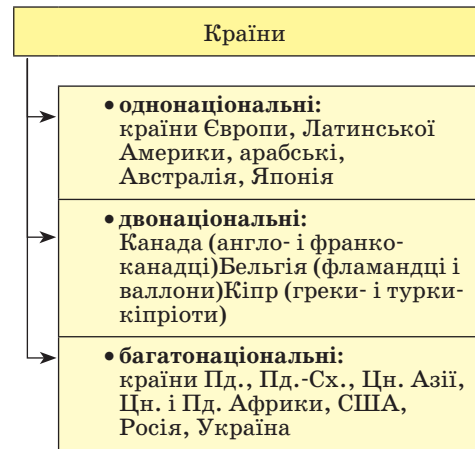

Схема 22. Національна структура населення країн

Двонаціональні — це країни, в яких абсолютну більшість становлять дві нації. До цього типу відносять Канаду (де переважають англоканадці та франкоканадці), Бельгію (в якій живуть фламандці та валлони), Кіпр (у якому є греки-кіпріоти і турки-кіпріоти) та деякі інші країни.

Найбільше в світі *багатонаціональних* країн. Такі держави переважають в Азії та Африці (крім північної частини). Перше місце у світі за цим показником посідає Індія, в якій проживає понад 150 націй та народностей. Майже стільки ж їх — в Індонезії. Багатонаціональною державою є й США. У Європі до таких країн належать Швейцарія, Велика Британія, Іспанія, Боснія і Герцеговина, Україна, Молдова. Саме в країнах з багатонаціональним складом населення часто загострюються міжетнічні суперечності. Завдяки всебічному сприянню розвитку мов та культури всіх народів, що мешкають на території нашої держави, Україні вдається уникнути конфліктів на національному ґрунті.

Нації та народності об'єднують у споріднені групи, що дає можливість простежити їх походження. Найважливішою для цього ознакою є мова. Загальна кількість мов становить 4–5 тис. Здебільшого кожній нації та народності притаманна своя мова. Проте мов значно більше, ніж націй. Частими є й випадки, коли однією мовою говорять кілька народів.

Близькі за походженням, граматикою, словниковим запасом мови об'єднують у великі *мовні сім'ї*. Найвідоміших з них близько 20. Процес формування мовних сімей тісно пов'язаний з розселенням людей. Тому сусідні нації часто мають подібні мови.

Найпоширенішою є *індоевропейська мовна сім'я*. Індоевропейськими мовами говорять понад 150 націй і народностей — понад 47 % населення світу. У межах індоевропейської мовної сім'ї виділяють *мовні групи*. Найбільші з них — *германська, романська, слов'янська, індоарійська, іранська* та ін.

Другою за поширенням є *китайсько-тибетська мовна сім'я*. Її мовами говорять більш ніж 70 народів — майже 22 % населення Землі. Найбільшими мовними групами цієї сім'ї є *китайська та тибетом'янманська*.

Зростає роль *офіційних (державних) мов*. Вони є засобом міжнаціонального спілкування, мовами офіційних документів. Часто ними користу-

ються люди, які рідною вважають іншу мову. Зокрема, це явище характерне для Африки, де після періоду колоніалізму залишилися мови країн-метрополій. Так, у цьому регіоні французька є офіційною мовою у 21 державі, англійська — у 19, португальська — у 5, іспанська — в 1.

Крім мови, для визначення нації та народності важливою є культура. Її поділяють на матеріальну (тип житла, національний одяг, національна кухня) і духовну (мистецтво, свята, обряди). Ці ознаки є більш визначальними, навіть, ніж мова.

1. З'ясуйте в яких регіонах та країнах світу говорять англійською, іспанською, португальською, німецькою, арабською. Як, на вашу думку, ці мови поширилися в світі?
2. Пригадайте, до якої мовної сім'ї та мовної групи належить українська мова?

Релігійна структура населення. Особливе місце у духовному житті людей завжди посідала релігія. Релігійні вірування та пов'язані з ними обряди виникли ще в первісній людини. Це був *фетишизм* (шанування неживих предметів та приписування їм надзвичайної сили), *анімізм* (вірування в духів та безсмертну душу людини), *тотемізм* (віра у священних тварин та рослини, їх надзвичайну спорідненість з людьми), *культ предків*. У таких віруваннях божеств було багато. Спершу люди самі здійснювали релігійні обряди. Пізніше це стало заняттям чаклунів, магів, шаманів, жерців, а з часом і духовенства.

З переходом до класового суспільства змінилася й релігія. Люди почали вірити в одного бога. Спершу релігії обслуговували один народ, а з 1 тис. до нашої ери вони починають долати державні кордони.

Сучасні релігії залежно від їх поширення та ролі поділяють на *світові*, тобто ті, що сповідуються в багатьох країнах, і *національні*, притаманні одному або ж небагатьом народам (*схема 23*).

Існують три світові релігії: християнство, мусульманство (іслам) та буддизм. Усі вони виникли в Азії.

Християнство — найпоширеніша релігія. Нині у світі налічується близько 1,8 млрд християн, тобто вони становлять майже 1/3 населення планети. Ця релігія зародилася на початку I тисячоліття до нашої ери у Південно-Західній Азії. Священною книгою християн є *Біблія*, яка складається із *Старого* і *Нового Заповітів*. Основу вчення становить віра у Бога *Ісуса Христа*, який своєю мученицькою смертю спокутував гріхи людей. Бог виступає у трьох втіленнях: Бог-отець, Бог-син, Бог-дух святий. Християни вірять у безсмертя душі, загробне життя, у пекло та рай, а також у друге пришествя Христа. Одна з основних заповідей християнства — заклик до терпіння та всепрощення.

У сучасному світі християнство поширилося на всі материки. Це основна релігія віруючих Європи, Америки, Австралії та Нової Зеландії. Християнство сповідують також деякі країни Азії (Грузія, Вірменія, Філіппіни) та Африки (Ефіопія, Південна Африка).

В XI ст. через релігійні суперечки християнство розпалося на дві гілки: православ'я та католицизм. А в XVI ст. від католицизму відокремився протестантизм. Ці три течії християнства дуже близькі, проте різняться організацією церкви, обрядами та деякими особливостями вірування.

Нині 60 % усіх християн світу є *католиками*. Поширене католицизм у Південній та частково Центральній Європі, Латинській Америці, на

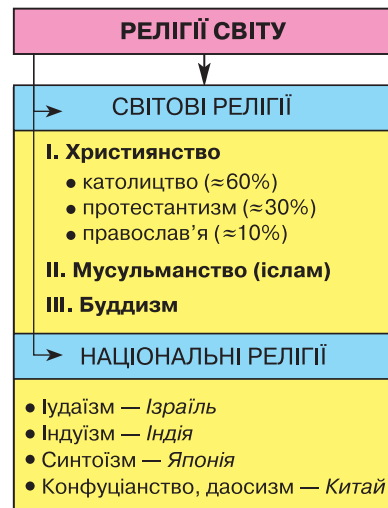
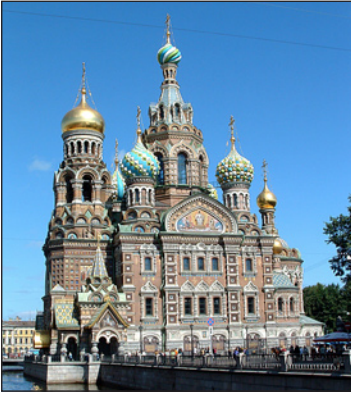

Схема 23. Релігії світу

Православний храм Спас на крові.
Санкт-Петербург, Росія

Назвіть країни Європи, що сповідують різні напрями християнства. Пригадайте, до яких церков належить населення України. Що являє собою греко-католицька церква, яка склалася в Західній Україні?

Філіппінах. Католики мають єдиний центр керування — *Ватикан*, їх глава — Папа Римський. Католицькі костьоли оздоблені скульптурами, не мають ікон, здійснюють пишні обряди.

Близько 30 % християн становлять *протестанти*. Їхнє вчення поширилося в Північній та частково Середній Європі, США, Канаді, Австралії, Новій Зеландії, Південній Африці. Протестантизм виник як сила опору Ватикану, тому протестанти не підкоряються Папі Римському. Вони вважають, що доля людини визначається не церквою, а Богом, тому й не визнають поділу віруючих на клір (духовенство) і мирян. Протестантські храми — кірхи — дуже скромно оздоблені.

Православні християни становлять лише 10 %. Православ'я — найдавніша, класична гілка християнства. Навіть її назва трактується, як «правильно славлю Бога». У православних немає єдиного центру керування, як у католиків, а існують автокефальні національні церкви. Обряди та оздоблення церков дуже пишні. Православна церква живе за старим календарем, тому дати релігійних свят не збігаються з католицькими та протестантськими.

Поширене православ'я у Східній та Південно-Східній Європі, Росії, Греції, Грузії, частково на Кіпрі.

Другою за кількістю віруючих світовою релігією є *мусульманство* (іслам). До цієї віри себе відносять майже 900 млн чол., що становлять 15 % населення світу. Іслам виник на Аравійському півострові пізніше за християнство (у VII ст.), тому запозичив у нього окремі риси. Зокрема, мусульмани також вірять у безсмертя душі, загробне життя, у пекло та рай. Священною книгою ісламу є *Коран*. Мусульмани вірять у єдиного Бога — *Аллаха*. Іслам переважно поширений у Південно-Західній, Центральній та частково Південно-Східній Азії, Північній, Західній та Східній Африці. Найбільшою мусульманською державою за кількістю віруючих є Індонезія. Державною релігією іслам проголошений у 28 країнах світу, все життя яких підкоряється законам Корану. Зокрема, це Пакистан, Афганістан, Іран, Саудівська Аравія та ін. До Європи мусульманство потрапило за часів турецького поневолення. Тепер його сповідують такі європейські країни, як Албанія, Боснія і Герцеговина.

Мусульманська мечеть.
Дубаї, ОАЕ

Буддизм є третьою за кількістю віруючих світовою релігією. Нині його сповідують понад 400 млн чол., або 6 % населення Землі. Склався буддизм на півночі Індії в VI–V ст. до н. е. Він заперечив існуючий тут поділ людей на стани та проголосив рівні можливості людей щодо «спасіння». Священні книги буддизму відомі під назвою «Трипітака». Буддійські храми дуже ошатні. Головним атрибутом у них є скульптура Будди, що сидить на квітці лотоса. У деяких течіях Будду шанують тільки як великого вчителя, в інших — як Бога, поряд з яким існує ще багато божеств. Нині буддизм поширений у країнах Східної, Південно-Східної та Центральної Азії. У Монголії, Бурятії (Росія) та Тибеті він набув форми ламаїзму, в якому особлива увага надається магічним заклинанням.

Буддистський храм. Пхукет, Таїланд

Крім світових, існує багато національних релігій. Найдавніша з них — іудейство, поширений серед євреїв. Цій релігії вже понад 3000 років, тобто на 1000 років більше, ніж християнству. Євреї віряють у єдиного бога Яхве, а свій народ вважають богообраним.

Жителі Індії та Непалу сповідують індуксизм, який освятив поділ людей на стани. Для кожного стану встановлено суворий порядок, виконання якого дає людині посмертну відплату. В індуксизмі існує кілька мільйонів божеств. Найшановніше з них — Брахма, Шива та Вішну. Індуси віряють у переселення душ, священними тваринами вважають корову, мавпу та кобру. У загальних рисах індуксизм сформувався в перших століттях нашої ери.

Національними релігіями китайців є конфуціанство і даосизм, які склалися в VI–V ст. до н. е. Даосизм проголошує віру в багатьох богів та святих. Жерці займаються ворожінням, магією, торгівлею амулетами. У конфуціанстві ж немає не лише жерців, а й Бога. Це — філософське вчення, яке вимагає підкорення старшому за віком або посадою, стверджує, що соціальне становище людей визначене небом.

Японці на основі культів природи та предків сповідують синтоїзм. Вони віряють у те, що світ населений різними духами та божествами — камі, які оточують людину та впливають на її життя. Слід зазначити, що в Китаї та Японії одні й ті самі люди сповідують кілька релігій одночасно: окрім названих національних вірувань, ще й світову релігію — буддизм.

Жителі ряду країн Тропічної Африки, Океанії, а також окремі племена Азії, індіанці Америки, аборигени Австралії мають свої традиційні вірування, так звані *примітивні релігії*, що подібні до поглядів наших давніх предків.

Отже, населення світу дуже неоднорідне за багатьма біологічними та соціальними показниками.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Людей розрізняють за біологічними (раса, вік, стать) та соціальними (мова, культура, релігія) ознаками. На цій основі виділяють вікову, статеву, національну, релігійну структуру населення. Вікова структура населення впливає на забезпечення економіки трудовими ресурсами. У розвинених країнах більша частина людей працює у сфері послуг, у країнах, що розвиваються, — переважно в сільському господарстві. У статевій структурі населення світу загалом переважають чоловіки. Але фактично це характерно тільки для Азії. В усіх інших регіонах більше жінок.
- Етнос — це група людей, що історично склалася на певній території і має свою мову, культуру, господарську діяльність. Нині в світі відомо від 2 до 4 тис. націй та народностей. За національним складом виділяють країни однаціональні, двонаціональні та багатонаціональні. Характерною ознакою етносу є мова. Споріднені мови об'єднують у мовні групи, а ті, в свою чергу, у мовні сім'ї. Найпоширенішими мовними сім'ями є індоєвропейська та китайсько-тибетська. Українська мова належить до індоєвропейської мовної сім'ї, слов'янської мовної групи.
- Релігії поділяють на світові та національні. До світових релігій належать християнство, мусульманство (іслам) та буддизм. Історично християнство розпалося на три гілки: католицизм, протестантизм та православ'я. Найбільше християнство поширене у країнах Європи, Америки, в Австралії та Новій Зеландії. Мусульманство і буддизм переважають в азіатських країнах. Іслам сповідують також у Північній Африці. Найвідомішими національними релігіями є іудаїзм (Ізраїль), індуїзм (Індія), конфуціанство та даосизм (Китай), синтоїзм (Японія).

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. За якими ознаками можна розділити людей на певні групи?
2. Які існують типи вікової структури населення та як вони впливають на забезпеченість країн трудовими ресурсами?
3. Поясніть поняття «економічно активне населення».
4. Які існують країни за національною структурою населення? Наведіть приклади з різних регіонів світу.
5. Чим відрізняються світові релігії від національних? У яких регіонах світу поширені три світові релігії?

§ 9. РОЗСЕЛЕННЯ ТА ТИПИ ПОСЕЛЕНЬ

Як люди розселилися по Землі. Спираючись на археологічні знахідки, «колискою» людства вчені вважають порівняно невеликі території, що охоплюють Південну Європу, Південно-Західну Азію та Північну Африку. Освоюючи нові території, близько 15–10 тис. років тому людина розселилася на всіх освоєних нині територіях, але дуже нерівномірно. Навіть тепер лише на 7 % площі суходолу сконцентровано 70 % усього населення планети. 15 % територій зовсім не освоєні. Чому ж так сталося?

З переходом до рабовласництва у процесі розподілу праці, що призвів до відокремлення промисловості й торгівлі від землеробства, виникла нова форма поселення — місто. У містах спершу жила невелика частка населення, нині ж мешкає більш як половина. Що вважається містом? Чому дедалі більше зростає частка міського населення? І чи в усіх країнах вона дійсно зростає?

На ці та багато інших запитань дає відповіді наука географія населення. Вона вивчає закономірності розміщення людей, типи поселень і форми розселення, а також структуру та склад населення.

Розселення — це розміщення населення по території та його розподіл за різними типами поселень. Розглянемо розміщення людей на планеті за двома характеристиками: *густота населення* і розподіл людей за різними *типами поселень*.

Густота населення. Середня густота населення в світі становить 48 чол./км². Але цей показник значно коливається.

Дуже високим вважається показник густоти населення, що становить понад 200 чол./км². Він характерний, зокрема, для Бельгії, Нідерландів, Великої Британії, Ізраїлю, Шрі-Ланки, Республіки Корея. Найвищою ж у світі густотою населення серед великих країн вирізняється азіатська держава Бангладеш — 1100 чол./км². Дуже низькою вважається густота населення в таких країнах, як Австралія, Канада, Монголія, Лівія, Мавританія, Намібія. Тут вона становить менш як 3 чол./км² (*другий форзац підручника*). Проте в межах як окремих країн, так і частин світу існують великі контрасти в густоті населення. Що ж їх спричиняє?

З давніх-давен головним обмежувачем розселення людей був *природний чинник*. Про це свідчать такі факти: постійні населені пункти на планеті розміщені на південь від 78° пн. ш. та на північ від 54° пд. ш., 80 % людства живе на рівнинах, понад 50 % — на відстані від моря не більш ніж 200 км, а 30 % — не далі ніж 50 км від узбережжя. Водночас малозаселеними є пустелі, вкриті льодовиками простори, тундра, вологі екваторіальні ліси.

Другим є *історичний чинник*. Найгустіше заселені райони давнього освоєння, де формувалася людина сучасного типу або існували могутні цивілізації давнього світу. Тому густозаселеними регіонами лишаються й нині Європа, Південна і Східна Азія (*пригадайте, які давні держави існували на цих територіях*). Потужні міграційні потоки з Європи після епохи Великих географічних відкриттів спричинилися до більшої густоти населення саме східного узбережжя Америки.

Третім чинником є *демографічний*. Адже чисельність та густота населення швидше зростають у країнах з другим типом відтворення. Навпаки, демографічна криза та депопуляція призводять до зменшення кількості та густоти населення.

Нарешті, розміщення населення завжди залежало від *економічного чинника*, тобто рівня розвитку та розташування виробництва. Ще в давнину у зв'язку з розвитком сільського господарства були території, що приваблювали людей: долина Нілу, Індо-Гангська низовина, Велика

1. Спробуйте з'ясувати, які чинники зумовили формування кожного з трьох ареалів найбільшої густоти населення у світі. Чи скрізь вони були однаковими?
2. В Україні середній показник густоти населення становить майже 76 чол./км². Порівняйте цей показник із середньосвітовим. Поміркуйте, які тенденції до зміни має показник середньої густоти населення в нашій державі.

Китайська рівнина. З розвитком промисловості утворилися великі осередки підвищеної густоти населення в Європі та на сході Північної Америки. Тепер усе частіше господарство тяжіє до морських шляхів, які визначають економічні зв'язки між більшістю країн сучасного світу. Тому й густота населення зростає в цих районах.

Під дією всіх перелічених чинників у світі склалося три великих ареали максимальної густоти населення. Найбільшим з них є *Південна та Східна Азія*. Середня густота населення тут становить 200–600 чол./км², а в деяких місцях — 1000–2000 чол./км². Другим ареалом підвищеної густоти населення є *Західна і Центральна Європа*, де цей показник у середньому коливається на рівні 100–200 чол./км², а подекуди — 1000–5000 чол./км². *Східне узбережжя Північної Америки* є третім ареалом дуже високих показників густоти населення — 200–300 чол./км². В основному в ареалах максимальної густоти населення розташовані й країни з найбільшою кількістю людей (понад 100 млн чол.). Таких країн багато в Азії.

Поміркуйте, які держави з найбільшою кількістю населення мають значні контрасти в густоті населення на своїй території. З чим це пов'язано?

Типи поселень. Результатом розселення людей є мережа населених пунктів (поселень). Розрізняють два типи поселень: *міські* й *сільські*. Заданими статистики нині 51 % населення світу проживає в міських поселеннях, а 49 % — у сільських. Виявляється, не завжди легко провести межу між містом і селом. Чим же вони відрізняються одне від одного? Які критерії покладені в основу поділу поселень на села та міста?

Здавалося б, найважливішим критерієм могла б стати *кількість населення (людність)*. Проте єдиним критерієм у світі щодо людності міст немає. Так, у Скандинавських країнах містом вважають поселення, де проживає понад 200 жителів, у Канаді та Австралії — понад 1 тис. чол., у США — понад 2,5 тис., у Китаї — понад 3 тис., в Україні — понад 10 тис., у Росії — понад 12 тис. чол. На рівні ООН було зроблено спроби встановити єдиний, спільний для всіх країн, критерій для визначення статусу міста — не менше 20 тис. чол. Але при цьому кількість міст світу одразу б зменшилася на чверть. Тоді було вирішено вести облік міст за даними кожної держави. Тому головною ознакою, що відрізняє міське поселення від сільського, є *характер зайнятості населення*. Міським є поселення, де більша частина людей працює в промисловості та сфері послуг, сільським — у сільському господарстві.

Міські поселення. У наш час розміщення людей усе більше визначається географією *міст*. Перші в історії міста були центрами торгівлі, ремесел, військовими укріпленнями, центрами адміністративної влади. З розвитком суспільства роль міст значно розширилася. Вони стали транспортними вузлами, культурними, освітніми, курортними центрами. Тепер міста класифікують за їх *функціями*, тобто основною роллю, яку вони відіграють у господарстві країни.

Великі міста часто є *багатофункціональними* — виконують одразу кілька функцій як у виробничій сфері, так і в сфері послуг. В останні десятиріччя у найбільших містах зростає роль саме невиробничої сфери: науки, освіти,

культури, фінансового та юридичного обслуговування, реклами, побутових послуг тощо. Так, у Нью-Йорку в сфері послуг працює понад 4/5 усього економічно активного населення, у Лос-Анджелесі та Чикаго — понад 3/4.

Існують і *вузькоспеціалізовані* міста, основою для розвитку господарства яких стала одна галузь виробничої або невиробничої сфери. Виділяють міста з такими функціями: *промисловими* (наприклад, Детройт, Запоріжжя), *транспортними* (Суец, Іллічівськ), *політико-адміністративними* (так звані штучні столиці — міста, що були спеціально збудовані як адміністративні центри і не виконують інших функцій: Канберра, Оттава, Вашингтон, Бразилія), *науковими* та *освітніми* (Оксфорд, Кембридж, Гейдельберг), *курортно-оздоровчими* (Ніцца, Майамі, Ялта), *військовими* (Гібралтар, Севастополь), *релігійними* (Мекка, Медина).

Класифікують міста й за кількістю жителів (людністю). *Малим* у більшості країн вважається місто з кількістю жителів до 20 тис. чол., *середнім* — 20–100 тис., *великим* — 100–500 тис., *дуже великим* — 500 тис. — 1 млн, *містом-мільйонником* — понад 1 млн, *містом-мультимільйонником* — понад 5 млн чол.

Справжнім феноменом суспільного розвитку XIX–XX ст. стала урбанізація (від лат. urbanus — *міський*) — процес швидкого зростання міського населення, поширення міського способу життя та зростання ролі міст у розвитку суспільства. Якщо в XIX ст. урбанізація охопила лише розвинені країни Європи та Північної Америки, то у XX ст. вона набула всесвітнього характеру, тобто охопила всі регіони земної кулі. Як глобальний процес урбанізація має загальні риси, властиві всім типам країн.

По-перше, відбувається *швидке зростання міського населення*. Якщо на початку XIX ст. у містах проживало 3 % населення світу, то через 100 років цей показник зріс до 14 %, а на початку XXI ст. становить уже 51 %. До 2030 р. очікується, що частка міських жителів становитиме 60 %. Які причини зумовили такі стрімкі темпи зростання міського населення? Насамперед, це міграція людей із села до міста. Крім того, межі міст розширюються, і вони поглинають передмістя. Виникають і нові міста, а в зв'язку з розвитком промисловості та сфери послуг деякі села перетворюються на міста. Зрештою, природний приріст у самих містах більший, ніж у селах, що веде до швидкого зростання їхньої людності.

Користуючись картою другого форзацу підручника, назвіть міста-мультимільйонники кожного з регіонів світу. Які з цих міст є одночасно столицями держав? Визначте, в яких регіонах та країнах світу найбільше міст-мультимільйонників. Чим це можна пояснити?

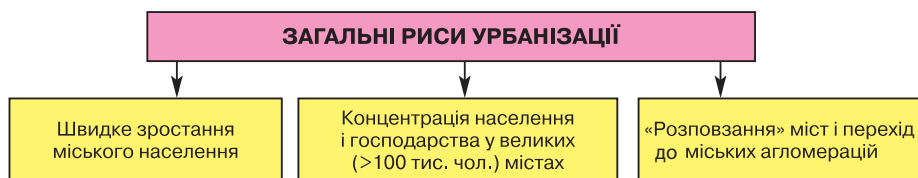

Схема 24. Загальні риси урбанізації

Поміркуйте, які переваги та проблеми дало людству явище урбанізації. Чи можливо подолати ці проблеми? Якщо так, то якими шляхами?

По-друге, *дуже швидко зростає населення та господарство великих (понад 100 тис. жителів) міст*. Саме такі міста найбільше відповідають економічним та духовним запитам людей. Тут є багато робочих місць, особливо сучасних наукомістких виробництв, добре розвинута сфера послуг: заклади освіти, культури, побутового обслуговування, місця відпочинку, а це приваблює людей. Якщо на початку ХХ ст. великих міст у світі налічувалося близько 360, то тепер їх кількість зросла до 2500. Серед великих міст найшвидше зростає населення міст-мільйонників. Ще 100 років тому в світі їх було всього 10, нині ж їх понад 330. Міст-мультимільйонників уже налічується 31, причому 14 з них має кількість населення понад 10 млн чол. (див. *другий форзац*). Найбільшим містом світу вважають столицю Мексики — *Мехіко*, де проживає 19,7 млн чол.

Великі міста обростають містами-супутниками, залучаючи їх до зони свого впливу. Водночас до неї потрапляють і найближчі до міст сільські населені пункти. Так відбувається перехід до міських агломерацій (з лат. — *приєдну*) — групи населених пунктів, між якими існують тісні зв'язки та частими є «маятникові міграції» населення. Це більша за місто форма розселення. Кожна міська агломерація формується навколо великого міста або кількох близько розташованих міст, які називають ядром (ядрами) агломерації. Якщо ядро одно, міська агломерація називається моноцентричною, наприклад: *Лондонська, Паризька, Нью-Йоркська, Сан-Паулу, Київська* та ін. Якщо два міста зростаються передміськими зонами — агломерація називається біцентричною. Зокрема, такою є найбільша в світі за кількістю мешканців *Токійсько-Йокогамська* агломерація, населення якої становить 35,7 млн чол. Якщо ж ядер агломерації кілька, її називають поліцентричною. Такими є *Рурська* агломерація на заході Німеччини та *Верхньосілезька* на півдні Польщі.

Але в наш час подекуди навіть міські агломерації зростаються й утворюють суцільні урбанізовані зони, що є найбільшими формами розселення і називаються мегаполісами (з грець. — *велике місто*). Це група агломерацій, які майже зливаються забудовою й мають єдину інфраструктуру. На території США сформувалися *Приатлантичний, Приозерний та*

Каліфорнійський мегаполіси. В Японії виник мегаполіс *Токайдо*, в якому проживає майже половина населення держави. У Західній Європі сформувалися мегаполіси — *Прирейський (Рандстад)* та *Англійський*.

Явище урбанізації має свої особливості в країнах різних типів. Основними ознаками, якими різняться цей процес у розвинених країнах і тих, що розвиваються, є *рівень і темпи урбанізації*.

Нью-Йоркська агломерація

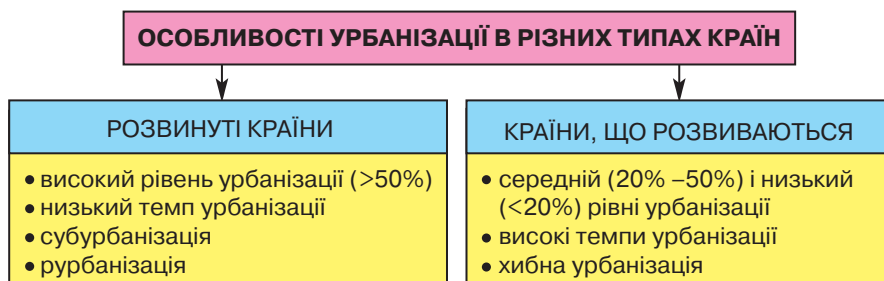

Схема 25. Особливості урбанізації

Рівень урбанізації показує, яка частка загальної кількості людей країни проживає в містах. Високим вважається рівень урбанізації понад 50 %, середнім — 20–50 %, низьким — менше 20 %. Темпи урбанізації — це швидкість зростання міського населення.

Для розвинених країн характерні переважно високий рівень та низькі темпи урбанізації (схема 25). Більше того, з кінця ХХ ст. населення великих міст Західної Європи почало зменшуватися. Щороку в середньому на 1 млн чол. скорочується кількість міських жителів у США. Зменшується й населення Токіо. Це результат процесу субурбанізації — відпливу міського населення в передмістя. Внаслідок цього розвивається приміська зона та формуються великі міські агломерації. Причому в ядрі такої агломерації живе лише 1/3–1/4 частина населення, а основна маса людей мешкає в передмістях та містах-супутниках. Це явище пов'язують з напруженою екологічною ситуацією в місті, дешевою землею для зведення власного будинку в приміській зоні та високим розвитком транспорту, що дає можливість жити ближче до природи і щоденно їздити на роботу в місто.

Для країн, що розвиваються, характерний середній або низький рівень урбанізації. Щоправда, у більшості країн Латинської Америки, країнах Перської затоки, Північної Африки, нових індустріальних країнах Азії він уже високий. Темпи урбанізації дуже високі — в 4,5 рази вищі, ніж у розвинених країнах, що дає підставу говорити про «міський вибух». З перенаселених сіл, у яких немає роботи та елементарних умов проживання, люди їдуть до міста шукати кращої долі. При цьому швидко зростає частка міського населення країн, проте міський спосіб життя не поширюється. Адже всіх переселенців місто не в змозі забезпечити житлом та роботою. Це явище дістало назву **хибна урбанізація**. Околиці величезних міст перетворюються на перенаселені нетрі з антисанітарними умовами, де люди живуть у наметах, картонних коробках, дерев'яних ящиках. Такі квартали є розсадниками хвороб та злочинності. У Бразилії їх називають «фавелами», у Перу та Колумбії — «барріос кландестінос», в Індії — «басті», в Африці — «бідонвілями». За умов хибної урбанізації, у промисловому виробництві країни зазвичай домінує одно місто, яке часто є столицею. Так, Монтевідео дає 3/4 всієї промислової продукції Уругваю, Буенос-Айрес — 2/3 продукції Аргентини, Ліма — понад 1/2 товарів Перу.

Сільські поселення. Сільські поселення бувають трьох основних форм: *групової, розсіяної* (фермерської), *кочової*. Для першої форми характерні великі села у поєднанні з хуторами. Вони характерні, зокрема, для країн Європи, Африки, а також Японії, Китаю. При розсіяній (фермерській) формі поселень, що типова для США, Канади, Австралії, люди володіють великими наділами землі й живуть на значній відстані один від одного. Кочова форма сільських поселень характерна для Монголії, Саудівської Аравії, Ірану, племен Тропічної Африки та Амазонії.

В останні роки в умовах науково-технічного прогресу в розвинених державах змінюються функції сільських поселень. Для них притаманним стає явище *рурбанізації* (з англ. — *сільський* та лат. — *міський*) — процес поширення міського способу життя на селі. При цьому в село переносяться міські галузі господарської діяльності: сфера послуг та промисловість. На селі зростає кількість котеджів міських жителів. Найбільш рурбанізованою є місцевість навколо Парижа. Тут проживає понад 400 тис. селян, з яких лише 15 % працюють у сільському господарстві, інші працюють у столиці або передмістях чи обслуговують туристів. Отже, розселення є складною системою розміщення людей по території, вона складалася історично і постійно змінюється.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Розміщення населення на території та розподіл його за різними типами поселень називають розселенням. Середня густина населення у світі становить 48 чол./км², в Україні — 76 чол./км². Але населення розміщене вкрай нерівномірно. Це зумовлене природними, історичними, демографічними та економічними причинами. У світі є три ареали найбільшої густоти населення: Південна і Східна Азія, Західна й Центральна Європа, схід Північної Америки. Найбільшими країнами за кількістю жителів є Китай (1,33 млрд чол.), Індія (1,2 млрд чол.) та США (307,9 млн чол.).
- Розрізняють два типи поселень: міські та сільські. Вони відрізняються характером зайнятості та кількістю населення. У містах сьогодні проживає 51 % населення світу. Головними видами діяльності людей у містах є промисловість та сфера послуг. За функціями міста бувають багатофункціональними і вузькоспеціалізованими. За людністю виділяють міста: малі, середні, великі, дуже великі, містамільйонники та мультимільйонники. Найбільшим містом світу є столиця Мексики — Мехіко (19,7 млн чол.).
- Всесвітнім явищем став процес урбанізації. Характерними його рисами є зростання частки міського населення, прискорений розвиток великих міст, перехід до міських агломерацій. Найбільшою за кількістю населення є Токійсько-Йокогамська агломерація (35,7 млн чол.). Міські агломерації, зростаючись між собою, утворюють мегаполіси. Такі мегаполіси сформувалися в США, Японії, Західній Європі. Урбанізація має певні відмінності в країнах різних типів. Для розвинених країн характерні високий рівень та низькі темпи урбанізації, субурбанізація — відплив міського населення у передмістя. В країнах, що розвиваються, рівень урбанізації середній або низький, а темпи урбанізації дуже високі. Це призводить до хибної урбанізації.
- У селах проживає 49 % населення. Там люди здебільшого працюють у сільському господарстві. Основні форми сільського розселення — групова, розсіяна (фермерська), кочова. В наш час у розвинених країнах поширюються нехарактерні види діяльності сільського населення — сфера послуг та промисловість. Це явище має назву «рурбанізація».

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Що таке густота населення? Якими чинниками викликана її неоднорідність?
2. Назвіть три ареали найбільшої густоти населення у світі та поясніть причини їх формування.
3. Якими ознаками відрізняється міське поселення від сільського?
4. Що таке урбанізація? Які вона має загальні риси у всіх країнах світу?
5. Дайте визначення поняттям «субурбанізація», «рурбанізація», «хибна урбанізація». Для яких типів країн та чому характерні ці явища?
6. Поміркуйте, урбанізація є позитивним чи негативним явищем для людської цивілізації?

ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ

- Щорічно у світі народжується близько 140 млн чол., що майже дорівнює населенню такої країни, як Росія. Щодоби з'являється на світ 250 тис. нових землян. Це трохи менше від населення Ісландії і дорівнює кількості жителів таких міст України, як Кременчук, Рівне, Чернівці або Хмельницький. Щохвилини на Землі народжується 175 дітей, а щосекунди — троє.
- Вчені обчислили, що теоретично кожна жінка може за своє життя народити до 35 дітей, якщо не буде близнят. Проте таке трапляється дуже рідко. Але відомий випадок, коли одна з громадянок Чилі мала 55 дітей. Щоправда, у неї завжди були двійні та трійні. Мабуть, її можна вважати найбільш багатодітною матір'ю у світі.
- У зв'язку зі стрімким зростанням населення в країнах, що розвиваються, у 1957 р. було створено Міжнародну федерацію планування сім'ї. Проте її програми не були успішними, бо мали занадто декларативний характер. Російський демограф В. Борисов розрахував рівень народжуваності, який забезпечував би просте відтворення населення і нульовий природний приріст. На кожну подружню пару має припадати 2,6 дитини: дві — на заміну батькам, а 0,6 — для компенсації бездітної частини населення або нещасних випадків. При цьому розподіл сімей за кількістю дітей має бути таким: 4 % — бездітні, 10 % — з однією дитиною, 35 % — з двома дітьми, ще 35 % — із трьох, 14 % — з чотирма й 2 % — з п'ятьма та більшою кількістю дітей. Тобто навіть для простого відтворення необхідно, щоб сім'ї з трьома та більшою кількістю дітей становили понад половину загальної кількості родин.
- Найбільшу в світі густоту населення й одночасно найвищий рівень урбанізації мають країни-карлики. У Монако — цій європейській мікро-державі на березі Середземного моря — густота населення сягає майже 16,5 тис. чол./км². Рівень урбанізації тут становить 100 %, адже територія лише 1,95 км² складається з чотирьох міст, що злилися: Монако, Монте-Карло, Ла-Кондамін та Фонв'ель. Другим таким унікалом є азіатська країна-карлик Сінгапур, назва якої перекладається з санскриту як «місто лева». При рівні урбанізації 100 % середня густота населення тут становить майже 6,5 тис. чол./км². Третью за густотою населення державою є Мальта у Середземному морі — майже 1,3 тис. чол./км². Але рівень урбанізації Мальти становить 89 %.

Практична робота 1

Порівняльна оцінка трудових ресурсів і зайнятості населення в основних сферах господарства країн та регіонів світу

Мета: порівняти вікову структуру населення, забезпеченість трудовими ресурсами, рівень безробіття та зайнятість населення в основних сферах господарства країн з різних регіонів світу. Виявити закономірності прояву даних показників у країнах з різним рівнем економічного розвитку.

Використання карт: політична карта світу, трудові ресурси світу.

Завдання: на основі аналізу карти трудових ресурсів світу та тексту підручника заповнити таблицю та здійснити розрахунки відповідних статистичних показників. У висновку порівняти ступінь залучення трудових ресурсів у різні сфери господарства залежно від рівня економічного розвитку держави. Визначити місце України за даними показниками.

Забезпеченість трудовими ресурсами і зайнятість населення в основних сферах господарства

Назви країн	Кількість населення, млн. чол.	Тип відтворення населення	Вікова структура (%)			Трудові ресурси		Рівень безробіття		Зайнятість у сферах господарства (%)			Рівень кваліфікації
			діти	працездатні	літні люди	у %	у млн. чол.	у %	у млн. чол.	промисловість	сільське господарство	сфера послуг	
Велика Британія													
Іспанія													
Україна													
Росія													
Японія													
Індія													
Китай													
США													
Канада													
Мексика													
Бразилія													
Аргентина													
Конго (ДРК)													
Південна Африка													
Австралія													

ЗАВДАННЯ І ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ПЕРЕВІРКИ НАВЧАЛЬНИХ ДОСЯГНЕНЬ З ТЕМИ «НАСЕЛЕННЯ СВІТУ»

І рівень. Тестові завдання

Знайдіть правильні відповіді

- «Демографічний вибух» у XX ст. відбувся у:
а) високорозвинених країнах;
б) країнах, що розвиваються;
в) в усіх країнах світу.
- Причиною «демографічного вибуху» у XX ст. вважають:
а) стрімке зниження рівня смертності у країнах, що розвиваються;
б) зростання у світі кількості міст;
в) високий рівень розвитку промисловості у високорозвинених країнах.
- Виберіть країни, яким притаманний перший тип відтворення населення:
а) Україна; б) США; в) Єгипет; г) Китай;
г) Японія; д) Франція; е) Індія.
- Які причини викликали міграції населення з країн Середземномор'я до високорозвинених країн Західної Європи після другої світової війни?
а) національні; б) економічні; в) релігійні;
г) політичні; д) екологічні.
- Яку частину трудових ресурсів вважають економічно активним населенням:
а) яка реально працює у галузях промисловості;
б) яка реально задіяна у виробництві;
в) всі трудові ресурси.
- Які з названих країн є багатонаціональними:
а) Індія; б) Канада; в) Японія;
г) Китай; д) Україна; е) Саудівська Аравія;
е) Алжир; є) США; ж) Південна Африка;
з) Німеччина.
- Яка з мовних родин є найбільшою у світі:
а) китайсько-тибетська; б) індоєвропейська;
в) уральська; г) алтайська.
- Виберіть з переліку релігій ті, що є світовими:
а) індуїзм; б) іудаїзм; в) мусульманство;
г) конфуціанство; д) християнство; е) синтоїзм;
е) буддизм.
- Знайдіть ареали найбільшої густоти населення у світі:
а) Північна Африка; б) Західна і Центральна Європа;
в) Південно-Східна Австралія; г) Південна та Східна Азія;
г) схід Південної Америки; д) схід Північної Америки.
- За якою основною ознакою міське поселення відрізняють від сільського:
а) кількість населення;
б) характер будівель;
в) характер зайнятості населення;
г) розгалужена соціальна інфраструктура;
г) екологічний стан середовища.
- Найбільшою формою розселення вважають:
а) місто-мільйонер; б) місто-мультимільйонер;
в) міську агломерацію; г) мегаполіс.

12. Виберіть з наведених країни з високим рівнем урбанізації:

- а) Японія; б) Україна; в) Сомалі;
 г) Індія; г) США; д) Ефіопія;
 е) Індонезія; є) Велика Британія.

II рівень. Самостійні та практичні роботи

- Дайте визначення понять: «демографічний вибух», «демографічна політика», «сальдо міграцій», «урбанізація», «субурбанізація», «мегаполіс».
- Які релігії сповідує населення зазначених країн, зазначених у таблиці? (у відповідному місці поставте знак «+»)

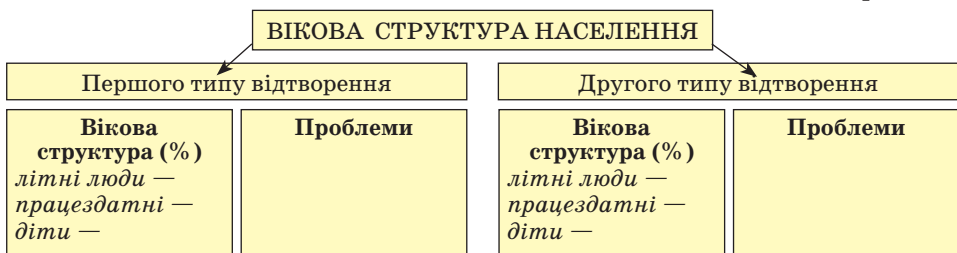
Зразок

Світові та національні релігії

Назви країн	Релігії						
	Світові			Національні			
	Християнство: а) католицизм б) протестантизм в) православ'я	Мусульманство (іслам)	Буддизм	Іудаїзм	Індуїзм	Конфуціанство	Синтоїзм
США							
Україна							
Саудівська Аравія							
Китай							
Туреччина							
Італія							
Індія							
Ізраїль							
Японія							
Іран							
Велика Британія							

3. Доповніть схему «Вікова структура населення».

Зразок

4. Запишіть у таблицю приклади країн різних за національним складом.

Зразок

Національний склад країн

Однонаціональні країни	Двонаціональні країни	Багатонаціональні країни

III рівень. Аналітичні завдання та порівняльні характеристики

- Порівняйте забезпеченість трудовими ресурсами і зайнятість населення в основних сферах господарства в різних регіонах світу. Для виконання роботи використовуйте статистичні дані таблиць додатків ...

Зразок

Забезпеченість трудовими ресурсами і зайнятість населення в основних сферах господарства

Назви регіонів	Кількість населення, млн. чол.	Тип відтворення населення	Вікова структура (%)			Трудові ресурси		Економічно активне населення		Зайнятість у сферах господарства (%)			Рівень кваліфікації
			діти	працездатні	літні люди	у %	у млн. чол.	у %	у млн. чол.	промисловість	сільське господарство	сфера послуг	
Європа													
Азія													
Африка													
Північна Америка													
Латинська Америка													
Австралія і Океанія													

- Заповніть узагальнюючу таблицю. Виявіть проблеми, що пов'язані з названими явищами та запропонуйте можливі шляхи їх подолання.

Зразок

Основні демографічні процеси та явища розвитку населення і пов'язані з ними проблеми

Основні процеси та явища	Регіони прояву	Головні причини явища	Проблеми, пов'язані з даним явищем	Можливі шляхи подолання

Теми для самостійної підготовки доповідей

- Прогнози щодо динаміки кількості населення світу.
- Особливості демографічної політики азіатських країн (Японія, Китай, Індія, В'єтнам).
- Демографічна політика у країнах Європи та її особливості в Україні.
- Міграційна політика та міграційні служби різних країн світу.
- Матеріальна та духовна культура найбільших народів.
- Гіпотези про виникнення та розселення людей на Землі.
- Сучасні проблеми найбільших міст світу.
- Хмарочоси у сучасній архітектурі міст.
- Субурбанізація та рурбанізація у розвинених країнах.
- Хибна урбанізація у країнах, що розвиваються, та її проблеми.

Тема 3

ВЗАЄМОДІЯ СУСПІЛЬСТВА І ПРИРОДИ. СВІТОВІ ПРИРОДНІ РЕСУРСИ

ВИВЧАЮЧИ ТЕМУ, ВИ ОЗНАЙОМИТЕСЯ З:

- новими поняттями: «навколишнє географічне середовище», «природокористування», «моніторинг», «геоекологія», «природо-ресурсний потенціал», «ресурсозабезпеченість»;
- закономірностями розміщення природних ресурсів світу;
- географією світових природних ресурсів: мінеральних, земельних, лісових, водних, рекреаційних; ресурсами Світового океану;
- сучасними проблемами використання ресурсів природи;

НАВЧИТЕСЯ:

- розраховувати ресурсозабезпеченість світу різними видами природних ресурсів;
- порівнювати співвідношення ресурсозабезпеченості в окремих регіонах та країнах світу;
- аналізувати картографічні та статистичні матеріали з метою виявлення закономірностей розміщення різних видів природних ресурсів і обчислення ресурсозабезпеченості.

АНОНСУВАННЯ ТЕМИ

Географія за період свого двохтисячолітнього розвитку нагромадила величезний обсяг інформації про природні умови й природні ресурси світу, ступінь їх освоєння та використання. Важко собі уявити, що лише за один рік із надр Землі вилучається така кількість корисних копалин, що нею можна було б заповнити потяг, у 20 разів довший від земного екватора. Щорічно в повітря потрапляє понад 1 млрд т отруйних речовин. Постійно скорочуються орні землі та лісові масиви і водночас зростають території пустель та напівпустель. За останніх 150 років площа лісів планети зменшилася майже вдвічі, а пустель зросла на 15 %. Половина річкових та озерних вод після використання у виробництві повертається назад у вигляді надмірно забруднених стічних вод. А понад 20 % площі Світового океану вкрито загрозовою для існування водних організмів нафтовою плівкою. Природне середовище, його склад, розвиток, роль у житті людини стали предметом особливої уваги дослідників з 50-х рр. ХХ ст. Це пов'язане з появою і загостренням глобальних проблем людства. Нині з'являються протилежні погляди на значення навколишнього середовища для розвитку людської цивілізації. Так, деякі вчені схильні значно перебільшувати роль природних умов і природних ресурсів

для існування суспільства. Інші, навпаки, недооцінюють їх. Але незаперечним лишається той факт, що природні умови та ресурси є вирішальним чинником для проживання людей та розвитку господарства.

§ 10. ГЕОГРАФІЧНЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Поняття про навколишнє (географічне) середовище. Природа є джерелом нашого існування. Потреби в продуктах харчування, воді, одязі, житлі, фізичному і духовному розвитку людина задовольняє за рахунок різноманітних природних багатств. Слід розрізняти поняття «природа» і «природне середовище». Так, під природою розуміють увесь світ. Частину природи, яку вивчає фізична географія, називають географічною оболонкою.

Внаслідок тривалого еволюційного розвитку природа під впливом господарської діяльності людини зазнала істотних змін. Саме ту частину природи, з якою взаємодіє людське суспільство, називають навколишнім (географічним) середовищем (схема 26). У наш час воно охоплює понад 60 % площі суходолу, з них 1/3 зазнала докорінних змін.

Глобальні екологічні проблеми. Внаслідок взаємодії природи і господарської діяльності людини між ними виник своєрідний «обмін речовин».

З одного боку, з природи людина вилучає дедалі більше ресурсів. Лише протягом року з надр Землі видобувають понад 120 млрд т мінеральної сировини. 11 % земельного фонду планети становлять орні землі. Багато прісної води використовує людина у своїй господарській діяльності. До того ж стрімко скорочується лісовий фонд планети. Дедалі більше природних ресурсів Світового океану залучається для потреб людства.

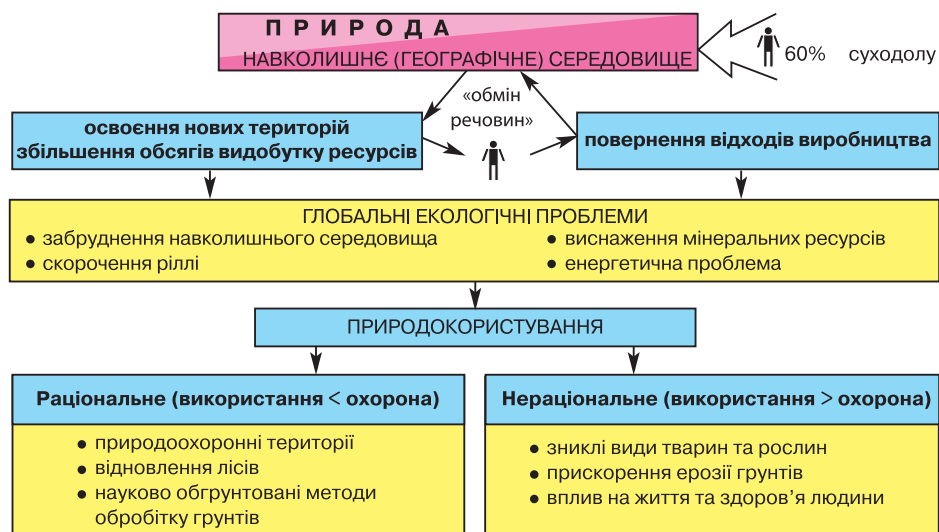

Схема 26. Взаємодія природи і суспільства

З іншого боку, відходи використаних у господарстві ресурсів потрапляють у навколишнє середовище. Так, 95 % мінеральної сировини йдуть у відвали і лише 5 % реально використовуються у виробництві. Щороку внаслідок усіх видів господарської діяльності (автотранспорт, електроенергетика та інші) в повітря надходить значно більше вуглекислого газу, ніж його здатна поглинути рослинність планети. Близько 90 % пестицидів та гербіцидів, які розсіюються на полях, забруднюють ґрунти та ґрунтові води, що стікають у водойми.

Наслідком такого колообігу речовин між природою і людиною є поява і загострення *глобальних екологічних проблем*. Екологічними вважають комплексні проблеми, що виникли в результаті взаємодії людини з географічним середовищем. Найактуальніші з них — забруднення навколишнього середовища, скорочення ріллі, виснаження мінеральних ресурсів та енергетична проблема (її екологічні аспекти).

Вивченням динаміки розвитку глобальних екологічних проблем займається наука *геоекологія*, яка виникла наприкінці XX ст. Її поява пов'язана з посиленням тиску людини на природу, що загрожує існуванню

Назвіть приклади територій, які, на ваш погляд, можна віднести до комфортних, дискомфортних та екстремальних для проживання. Поясніть, що впливає на якість цих територій.

самого людства. Основним методом геоекології є *моніторинг* (з лат. — *нагадувач, наглядач*) — система спостережень і контролю за станом природного середовища та змінами, що відбуваються в ньому під впливом господарської діяльності людини. Моніторинг передбачає спостереження, оцінку і прогнозування стану навколишнього середовища. Він здійснюється на локальному, регіональному та глобальному (біосферному) рівні.

Оцінкою якості навколишнього середовища стосовно життя людини займається *медицина географія*. Вона поділяє умови існування на комфортні, дискомфортні та екстремальні. Комфортними вважаються умови, за яких здоров'ю людини нічого не загрожує. Дискомфортні умови призводять до відхилень від норми фізіологічного стану людського організму і спричиняють різні захворювання. Перебування людини в екстремальних умовах загрожує її життю і здоров'ю. Екстремальними для проживання визнано території із суворими кліматичними умовами, високогірні області, а також райони екологічного лиха.

Природокористування та його види. Людська діяльність по-різному впливає на навколишній світ. Систему заходів, спрямованих суспільством на вивчення, освоєння, охорону та перетворення географічного середовища, називають *природокористуванням*. Воно може бути раціональним і нераціональним.

Раціональним вважають таке природокористування, коли обсяги залучення природних багатств компенсуються заходами щодо їх відновлення та охорони. При *нераціональному* природокористуванні значно переважає антропогенний вплив на природні комплекси, що призводить до екологічної кризи. Крайнім проявом нераціонального природокористування є *хижацьке*, за умов якого знищуються окремі види ресурсів або

Схема 27. Класифікація природних ресурсів

природні комплекси. Так, зокрема, сталося з деякими тваринами й рослинами. Зовсім зникли морська корова, тур, тарпан, на межі вимирання опинилися морські ссавці, людиноподібні мавпи, великі хижаки з родини котячих, носороги тощо.

Природоресурсний потенціал світу. *Природоресурсний потенціал* — це сукупність природних ресурсів певної території: світу, регіону, країни або її частини. У зв'язку з поширенням негативних наслідків екологічних проблем виникає необхідність раціонального використання природних ресурсів. До них належить сукупність компонентів навколишнього середовища, що їх люди можуть безпосередньо використовувати у господарстві.

Географія природних ресурсів вивчає розміщення і структуру окремих видів ресурсів, дає їм економічну оцінку, визначає ресурсозабезпеченість, а також розглядає питання їх відтворення, раціонального використання та охорони.

Природні ресурси можна класифікувати за характером відновлення і за належністю до компонентів природи. За характером відновлення розрізняють *вичерпні* (запаси яких обмежені) та *невичерпні* (що кількісно є безмежними) природні ресурси (схема 27).

Вичерпні ресурси бувають *невідновними* (мінеральні ресурси та зниклі види рослин і тварин); *відносно відновними*, тобто такими, що відновлюються дуже повільно (земельні), та *відновними* (біологічні). Невичерпні ресурси поділяють на *відносно невичерпні*, кількість яких залишається незмінною, але якість значно погіршується (водні ресурси

Вітрова електростанція. Данія

та атмосферне повітря), та *справді невичерпні*, на кількість та якість яких людина не здатна вплинути (агрокліматичні, енергія Сонця, вітру, хвиль, течій, припливів).

За належністю до компонентів природи розрізняють такі основні види ресурсів: *мінеральні, земельні, водні, лісові, рекреаційні* та ін. Систематизація даних про різні види природних ресурсів завершується складанням відповідних *кадастрів* (реєстрів). Наприклад, існують земельний, лісовий, водний кадастри. Вони є основою для економічної оцінки природоресурсного потенціалу певної території.

Природні ресурси розміщені на планеті нерівномірно. Забезпеченість ними залежить від запасів, обсягів і темпів їх використання. Для того, щоб можна було визначати, на скільки років вистачить тих чи інших видів природних ресурсів, введено поняття *ресурсозабезпеченості*. Ресурсозабезпеченість, тобто відношення між відомими запасами природних ресурсів і розмірами їх використання, розраховують за формулою:

$$\text{Ресурсозабезпеченість} = \frac{\text{Запаси ресурсу}}{\text{Обсяги використання}}$$

Таким чином, або підраховують кількість років, на яку вистачить даного виду ресурсу, або оцінюють запаси цього ресурсу з розрахунку на душу населення.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ:

- Зі зростанням чисельності населення та розвитком господарства площа навколишнього (географічного) середовища постійно розширюється. Людина залучає у виробництво дедалі більше природних ресурсів. Водночас збільшується негативний вплив на природу. Внаслідок цього виникли та загострилися глобальні екологічні проблеми. Загалом у світі переважає нерациональне природокористування.
- Економічна оцінка природних багатств певної території є основою для визначення її природоресурсного потенціалу. Природні ресурси класифікують за різними ознаками, зокрема за характером відновлення та належністю до компонентів природи. За характером відновлення вони поділяються на *вичерпні* та *невичерпні*. За належністю до компонентів природи — на *мінеральні, земельні, водні, лісові, рекреаційні* тощо. Для розрахунку запасів різних видів природних ресурсів застосовують поняття «ресурсозабезпеченість», що залежить від загального обсягу наявних ресурсів і темпів їх використання.

ПЕРЕВІР СЕБЕ:

1. Поясніть різницю між поняттями «природа» та «навколишнє (географічне) середовище».
2. Назвіть глобальні екологічні проблеми. Поясніть, з яких причин вони виникли?
3. Що таке природокористування? Наведіть приклади раціонального та нераціонального природокористування.
4. Що таке природоресурсний потенціал території? Для чого дають його оцінку?
5. За якими ознаками класифікують природні ресурси?
6. Що таке ресурсозабезпеченість?

